

CHRISTLICHE STIMME • CHRISTIAN VOICE • LA VOIX CHRETIENNE

ХРИСТІЯНСЬКИЙ ГОЛОС

УКРАЇНСЬКА ЦЕРКОВНА ГАЗЕТА • UKRAINISCHE KIRCHENZEITUNG

РІК ВИДАННЯ • JAHRGANG 74

ЧЕРВЕНЬ • JUNI 2022 • Nr. 12 (3088)

MÜNCHEN • B 20409

**Бачачи твою проти полчищ сатанинських
сміливість, всі чини ангельські з радістю пішли
вслід за тобою на битву за ім'я і славу свого
Владика, взиваючи: «Хто як Бог?»**

(з акафісту до св. Архистратига Михаїла)

Війна Росії проти України.....	3
МОЛИТВА ЗА ПЕРЕМОГУ НАД ВОРОГАМИ.....	4
«Перемога – це більше, ніж відвойовані території»	5
Архиєпископ Ґаллаґер зустрівся у Києві з Блаженнішим Святославом.....	11
Мік Раян: українці виявилися майстрами війни 21 століття, у них є чому повчитися	13
«Перша церковна делегація такого високого рівня, що відвідала Україну в час війни»: польські єпископи у Києві, Ірпені та Бучі	17
Народження дитини під обстрілами в Житомирі – свідоцтво Нелі	18
Тімоті Снайдер: «Ми маємо сказати це вголос. Росія – фашистська країна».....	19
Що таке рашизм? Інтерв'ю Володимира В'ятровича для радіо НВ	23
Освячено надгробок князя Аскольда	24
Глава Церкви: «Аскольдова могила в Києві перетворюється на пантеон українського народу».....	25
Одигітрія – «Та, що провадить, вказуючи шлях»	27
Глава УГКЦ у 88-й день війни: «Маємо зробити все, щоб новітні людиноненависницькі ідеології не поширювалися»	29
Шон Гопкінс	31
Джонсон написав лист українським дітям: Україна виграє цю війну	32
Москва використовує екуменізм не за призначенням	33
«Злочини російської армії в Україні – це геноцид нашого народу», – Глава УГКЦ на конференції в Мілані	34
Із початку повномасштабного вторгнення рф в Україні зникли безвісти 1918 дітей	36
Новини Апостольського екзархату Враження від подорожі в Бауцен.....	37
«Я вийшов у двір і побачив, що всі будинки навколо спалені». Історія фотографа з Маріуполя	38
«Українські герої – це люди любові», – владика Борис Ґудзяк	40
Глава УГКЦ у 95-й день війни: «Усі ті, що мовчать сьогодні, співдіють у злочинах росії в Україні»	43
«Ми відчуваємо себе єдиними із нашими німецькими братами і сестрами та один з одним», – владика Богдан Дзюрах	44
Все, про що він просив, була молитва... ..	47
Владика Богдан Дзюрах: у молитві з Папою, щоб припинити це вбивство невинних	48
100 днів незламності	50
100 днів жорстокості!	51
Усвідомлення України	53
Сльози мої збери у Твій бурдюк... ..	61
Продовження, на жаль, буде... ..	62

Війна Росії проти України

24.02.2022 – ?
(8)

Автор: Александер Малаховський

МОЛИТВА ЗА ПЕРЕМОГУ НАД ВОРОГАМИ

Господи Боже сил, Боже спасіння нашого, Боже, єдиний що твориш чудеса, зглянься у милості і щедротах на смирення рабів Твоїх і чоловіколюбно вислухай і помилуй нас. Ось бо вороги наші зібрались на нас, щоб погубити нас і зруйнувати святині наші.

Тому ми грішні і недостойні в покаянні і з умиленням молимося Тобі: поможи нам, Боже, спасителю наш, і ізбави нас ради Імени Твого, щоб не сказали вороги наші «*Бог покинув їх і нема Ізбавителя і Спасителя*». Радше хай пізнають всі народи, що Ти єси Бог наш, а ми – люди Твої, силою Твоєю бережені.

Створи з нами знамення на благо, щоб ненависники наші побачили нас і впокорилися. Так, Господи Боже, спасителю наш, Сило і Упокоєння і Заступниче наш, не згадай беззаконь і неправд людей Твоїх, і не відвернися від нас у гніві Твоєму, але в милості і щедротах посіти смиренних рабів Твоїх, що припадають до Твого благоутробія. Повстань на поміч нам і оберни нечестиве зухвальство їх на страх і втечу.

Христюлюбивому ж воїнству нашому подай у сильній відвазі і мужності погнати і наздогнати і в Імені Твоєму перемогти їх. А тим, яким Ти призначив покласти у бою за вітчизну своє життя, прости їм прогрішення їх і в день праведної відплати Твоєї подай вінці нетлінні.

Бо Ти єси Заступник і Переможець і Спасіння всім, хто на тебе уповає і Тобі славу возсилаємо Отцю, і Сину, і Святому Духові, нині і повсякчас і на віки віків. Амінь.

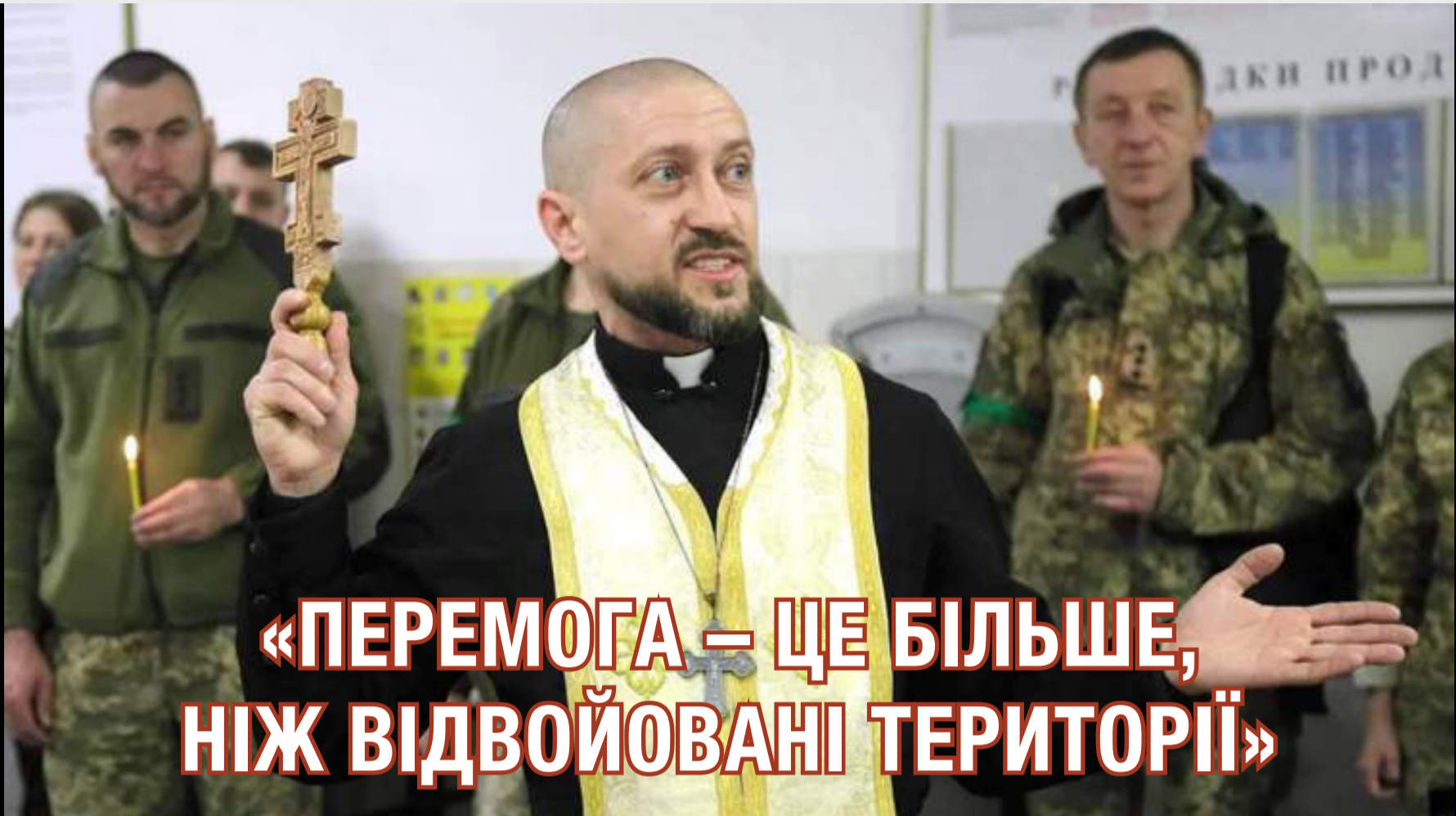
Джерело: Патріарша катехитична комісія

▲ Молодий Давид, майбутній цар Юдеї та Ізраїлю, перемагає Голіята в поєдинку за допомогою пращі, а потім відрубує його голову. Перемогою Давида над Голіатом почався наступ ізраїльських та юдейських військ, які вигнали зі своєї землі філістимлян. Кожен з персонажів супроводжується уособленням: Давид могутністю, Голіят – гординею

Малюнок з грецького псалтиря, 11 ст., Британська бібліотека, Лондон

Джерело: warfare.6te.net; Вікіпедія

«ПЕРЕМОГА – ЦЕ БІЛЬШЕ, НІЖ ВІДВОЙОВАНІ ТЕРИТОРІЇ»

19.05.2022 р.

Повномасштабна війна забрала в багатьох життя та відчуття безпеки, вона стала викликом для всієї країни та кожного в ній особисто. Це випробування сили волі та духу, випробування нашої гідності та віри – у Збройні сили, краще майбутнє, перемогу, у свого ближнього та, безперечно, у Бога. Той, хто не знає жодної молитви, починає молитися під обстрілами, щоб мати хоч якусь надію. Інший у той же час дивиться на фото вбитих у Маріуполі та Бучі й питає: «Боже, як таке могло статися?».

Як не піддатися зневірі в ці складні часи і не втратити запал до подальшої боротьби, чому росіяни дозволяють собі безмежну жорстокість, а також яким має стати світ після цієї війни, ZAXID.NET запитав у заступника керівника Департаменту військового капеланства Патріаршої курії УГКЦ отця Андрія Зелінського.

«БОГ Є ДЖЕРЕЛОМ ДОБРА, А ЗА ЗЛО НЕСУТЬ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ЛЮДИ»

» Під час війни я спостерігаю зневіру серед своїх близьких та знайомих, їх тривожить питання: як Бог міг це все допустити? Ви працюєте з військовими 8 років. Що вам допомагає не втратити віру, спостерігаючи постійний біль і загибель людей? Що ви можете порадити іншим, щоб не зневірися?

о. А. Зелінський: Перш за все нам, християнам, варто пам'ятати, що наша віра – не сценарій, а Церква – не театр, де кожен має грати передбачену для нього роль. Господь творить людину вільною і здатною на добро. Ми обираємо як нам діяти, обираємо життєві цінності, відповідно до яких ухвалюємо особисті рішення. І вій_на, жорстокість, яку ми бачимо, – це також чиєсь рішення. Пілот, який скидає бомбу на пологовий будинок чи драмтеатр, перед яким написано «Діти», ухвалює власне рішення, яке має наслідки.

Ми відповідаємо за повернення до своєї свободи і до пам'яті про те, що від

способу використання цієї свободи залежить світ, у якому ми живемо, – чи це світ, зраний війною, чи світ, де поважається кожна свобода та гідність. Я не зневірююся, бо пам'ятаю про свою свободу і відповідальність за своє життя. Бог не відповідальний за все, що відбувається у світі. Бог є джерелом добра, а за зло несуть відповідальність люди.

» Як у ХХІ столітті людина може бути здатна на таку жорстокість?

о. А. Зелінський: Я, як особистість, живу у суспільстві, і цінності та правила взаємодії, які там є, звичайно, впливають на мою особисту культуру і систему цінностей. В авторитарному суспільстві основним критерієм ухвалення рішень є не Божі заповіді чи загальнолюдські цінності, а відповідність очікуванням влади. І коли людина росте в такому суспільстві, вона може легко робити те, що ми бачили в Бучі, Маріуполі та інших містах. Людину не навчили, що вона – вільна, і за таких умов вона не помічає моральної відповідальності за свої вчинки. Світ, понівечений війною, і особиста людська жорстокість – з одного джерела, зі зраненого гріхом людського серця, зі спотвореного такими людьми суспільства.

Після Другої світової війни усі потуги міжнародної спільноти були спрямовані на створення низки організацій, які мали б запобігти тому, щоб людство скотилося до рівня насилля двох останніх глобальних воєн, мали б організувати спільноту на правильних цінностях. Проте згодом відбувся якийсь інституційний збій, ціна на газ стала важливішим пріоритетом. Проповідуючи свободу та гідність, багато європейських держав почали годувати авторитарне суспільство, яке пропонувало дешевші нафту, газ та інші ресурси, та толерувати їхню систему цінностей. І тут питання, що ми обираємо – добробут чи людину?

Бібліотека для молоді в Чернігові після російських бомбардувань

Джерело: @NSniadanko

В авторитарному суспільстві свобода та гідність відсутні в національному дискурсі – про це не співається пісень, не прочитаєте ви про це в літературі, не почувте на проповіді. У Росії не існує людини, бо людина – це про свободу і гідність. Росія – це полігон, на якому державна пропаганда вже давно безжально відстрілює індивіда, людську особистість. У проповідях патріарха Кіріла йдеться про «магучую страну», «магучее атечество», про колективну дійсність, яка не толерує людини. Людність лишається по інший бік ідеології. Певно, одне з головних питань сучасності – як організувати світ після цієї війни. Коли людина і її гідність лишається пріоритетом, ми знаємо, з ким потрібно укласти торговельні угоди та налагоджувати партнерські відносини.

Світ, понівечений війною, і особиста
людська жорстокість – з одного джерела,
зі зраненого гріхом людського серця,
зі спотвореного такими людьми суспільства.

» **Хто тоді несе відповідальність: «магучее атечество» чи людина, яка скидає бомбу?**

о. А. Зелінський: Відповідальні усі: і той, хто дає наказ, і суспільство, яке толерує ці пріоритети. Путін вічний, доки має 80% підтримки, піде цей – з'явиться інший. Система освіти, культура, громадянське суспільство – колись ці всі речі в Росії зазнали колапсу, але до цього призвели конкретні люди. Помилковою є думка, що винен тільки Путін і не потрібно звинувачувати народ. Путін бомбу не скидав і на курок у Бучі не тиснув. Конкретний військовий, побачивши невинну людину, вирішує що робити і не думає про те, що його рішення мають наслідки. Також винні і ті, хто спостерігає та мовчить, – як росіяни, так і представники міжнародного суспільства.

«ЗАХИЩАТИ ЖИТТЯ, ЯКЕ БОГ ДАВ, – ЦЕ ВИКОНАННЯ БОЖОЇ ВОЛІ»

» **Як російська Церква, християнська Церква, допускає ці звірства і виправдовує? Бо мені це не вкладається в голову.**

о. А. Зелінський: Мені також. Церква у Росії два століття була частиною державного апарату, і, можливо, це є наслідок такого злиття. Упродовж століть російська Церква виконувала роль ідеологічної машини, і ця спадщина залишилася. У проповідях Кіріла дуже мало Ісуса, цитат з Євангеліє – лише ті, які допомагають легітимізувати ту чи іншу позицію керівництва держави.

З 24 лютого я не чув від патріарха Кіріла, очільника однієї з християнських Церков, жодного слова співчуття до загиблих в Україні. У тому ж Маріуполі більшість християн вважають себе прихожанами його Церкви, так само в Харкові чи Чернігові є багато вірян УПЦ МП. Так само я не чув від нього жодного слова, яке б спонукало російських військових до відчуття відповідальності за їхні вчинки, щоб вони хоча б не проявляли надмірної жорстокості. Тож виникають питання до моральної, духовної, душпастирської ролі провідника російської Церкви, а також наскільки ця Церква є знаряддям насправді Христового зцілення.

Для патріарха Кіріла та інших існує *руській мір* – і раптом з'явилися ми, які не відповідають їхній концепції уявного минулого. Вся їхня держава зорієнтована на золоте, але насправді історично неіснуюче минуле. Ми їм кажемо: ми – українці, ми – не ви і вами бути не хочемо, ми – існуємо, прийдіть і подивіться, про-

ведіть опитування чи інше емпіричне дослідження. А вони кажуть: ні, реальність – це не ви, а те, що ми про вас думаємо. І це важливе філософське питання сучасності: що є реальним? Для росіян ця реальність більш ідейна, тому вони прямують в минуле. І це те, що нас суттєво відрізняє від них: система цінностей та наша орієнтація на прогрес.

► У Нагірній проповіді Ісус Христос говорить: «Якщо тебе хто вдарить у праву твою щоку, підстав йому і другу. І тому, хто захоче судитися з тобою і верхній одяг твій взяти, віддай йому і сорочку». Не може ж Ісус нас закликати здатися Росії?

о. А. Зелінський: Ні, і дуже важливо не маніпулювати Євангелієм для власних ідеологічних цілей. Ісус говорить про міжособистісний конфлікт, про рівень міжособистісних стосунків – що варто прощати брата та повертати його до добра. У Євангеліє від Луки Іван Хреститель говорить, що робити воїнам: не брати зайвої платні та виконувати свій обов'язок. Апостол Павло часто говорить про військову службу, Ісус інколи наводить приклади у своїх притчах. У Євангеліє є багато про військових – і жодного осуду.

На суспільному рівні є законні механізми захисту. Моє існування – це Божа воля, і захищати життя, яке Бог дав, – це виконання Його волі. Коли людина чинить всупереч цій волі і хоче забрати чиєсь життя без будь-яких причин, не захищаючись, а завдаючи непоправної шкоди, – її необхідно зупинити. Церква навчає, що людина має право на законний захист, вона має обов'язок захищати своє життя, бо це Божа воля.

В Зорі Труда люди зустрічають на колінах домовину з 38-річним Володимиром Лосєвим. Український доброволець Лосєв загинув 07 травня, коли військовий автомобіль, на якому він їхав, наїхав на міну на сході України
Світлина: Francisco Seco

«ВІЙНА НИЩИТЬ НЕ ТІЛЬКИ ТІЛА ТА БУДІВЛІ – ВІЙНА РАНИТЬ ДУШУ»

» Департамент військового капеланства Патріаршої курії Української греко-католицької Церкви підготував «Катехизм християнського воїна». То яким він є – християнський воїн?

о. А. Зелінський: «Катехизм християнського воїна» – це кишеньковий посібник, до якого увійшли тексти з офіційного катехизму католицької Церкви. Йдеться про основи християнського вчення: хто такий ворог, що таке війна та законний захист – усі основні моральні принципи, про які ми часто забуваємо. Завдання катехизму – нагадати їх воїнам. Також це меседж міжнародній спільноті, що ми – інші, ми орієнтуємося на норми віри і, відповідно, норми міжнародного гуманітарного права.

Ми залишаємося народом вільних і гідних людей, і ці свобода та гідність потребують плекання. Навіть в умовах бойових дій людина залишається морально відповідальною, і їй про це потрібно нагадувати. Церква нагадує, що протидія противнику має бути пропорційною, що знущання над полоненими не відповідає християнським нормам. Війна нищить не тільки тіла та будівлі – війна ранить душу, а нам же майбутнє ще будувати. Зранені люттю ми не зможемо забезпечити перемогу, а перемога – це більше, ніж відвойовані території. Це суспільство, яке ми на тій території хочемо збудувати.

«Молитва»

Світлина: Bernat Armangué /AP/

» Власне, яким має стати світ після цієї війни, яким має стати українське суспільство? Соціальний психолог Олег Покальчук вважає, що на ліберальному світі, який існував до війни, потрібно поставити крапку.

о. А. Зелінський: Ми зараз говоримо про початок кінця міжнародної системи безпеки, яка спирається на системи забезпечення ресурсами. Хто у кого купуватиме? Що буде пріоритетом на ринку – газ, нафта, електрика чи щось інше? Коли ми не думаємо, у кого купуємо і з ким товаришуємо, ми можемо спонсорувати людей з іншою системою цінностей, а це має наслідки.

Я був би дуже обережний зі словами, «ліберальний світ» потребує тлумачень та визначень. Людина має лишитися вільною, щоб інститути, які вона створює,

У Росії не існує людини, бо людина – це про свободу і гідність. Росія – це полігон, на якому державна пропаганда безжально відстрілює індивіда. У проповідях патріарха Кірила йдеться про «магучее атечество», про колективну дійсність, яка не толерує людини.

захищали її гідність. Це потребує від нас щонайменше реалізму – усвідомлення того, що нам потрібно укріплюватися і розвивати наші спроможності захищатися. Крім того, це й розуміння, що самотужки в сучасному світі ми нічого не можемо. Для перемоги правди та вільного суспільства потрібно об'єднуватися з тими, чия система цінностей відповідає нашій. Це глобальний рецепт розбудови міжнародної системи безпеки. Світ майбутнього – це світ союзів та спільнот. Навіть зараз можна почути думку, що нам нікого не треба і ми самі повинні бути сильними. Проте це наївно.

» В інтерв'ю з вами на ZAXID.NET у 2015 році було запитання про те, що робити, аби не стомитися від війни і не втратити запал боротися далі. Зараз вже теж є подібні побоювання. Як тепер не втомитися, не забути про війну?

о. А. Зелінський: Зараз зовсім інша війна. Російська агресія, яка розпочалася у 2014 році, мала зовсім інші цілі, обсяги, масштаби. Сьогодні ми не зможемо про війну забути. До 24 лютого ми жили у двох моделях України: одна розпочиналася на лінії зіткнення, а в іншій військові могли відпочити під час ротації та відчути мир. І більшість українців жили мирним життям. Після 24 лютого, коли російські ракети впали від Краматорська до Івано-Франківська, в Україні безпечного місця не існує. Загроза стала тотальною, вся Україна – суцільна рана, і ми всі відповідальні за її зцілення. Війна стосується кожного, і дуже важливо знайти свій фронт.

Отець Андрій Зелінський – військовий капелан, радник Глави УГКЦ, заступник керівника Департаменту військового капеланства Патріаршої курії УГКЦ, Голова Наглядової ради «Українського ветеранського фонду», викладач програми «Етика-політика-економіка» УКУ, співзасновник і член Наглядової ради Української Академії лідерства, перший капелан при штабі АТО, політолог, автор книг.

Розмовляла Анна Журба, [ZAXID.NET](https://zaxid.net)

АРХИЄПИСКОП ҐАЛЛАҒЕР ЗУСТРІВСЯ У КИЄВІ З БЛАЖЕННІШИМ СВЯТОСЛАВОМ

19.05.2022 р.

19 травня, архієпископ Пол Річард ҐаллаҒер, секретар у справах стосунків Святого Престолу з державами, у межах триденного візиту в Україну відвідав у Києві Патріарший собор Воскресіння Христового і зустрівся з Блаженнішим Святославом, Отцем і Главою УГКЦ.

Відвідуючи Патріарший собор Воскресіння Христового, секретар у справах стосунків Святого Престолу з державами у супроводі Глави УГКЦ зійшов у підземелля собору, де в період активних бойових дій довкола Києва [лютий-березень 2022 року] від російських бомб і ракет переховувалися сотні мирних жителів. Архієпископ детально розпитував про всі моменти цих найважчих днів. [...]

Під час особистої зустрічі з секретарем у справах стосунків Святого Престолу з державами Блаженніший Святослав розповів, як УГКЦ із перших хвилин війни реагує на обставини війни з точки зору гуманітарної кризи, і як намагається послужити мирним жителям та українському війську.

Було обговорено і служіння військових капеланів. «Сьогодні інституалізація військового капеланства в Україні відкриває можливості і демонструє необхідність створення окремого військового ординаріату для належної опіки військовослужбовців», – зазначив Глава УГКЦ.

Крім того, Блаженніший Святослав представив архієпископу ҐаллаҒерові очікування українців щодо ролі Апостольської столиці в нинішній ситуації війни росії проти України. За словами Глави УГКЦ, роль Ватикану полягає в тому, щоб, з одного боку, дати належну оцінку цій війні з точки зору як міжнародного права, так і християнської моралі, а з іншого – щоб Святий Престол, зокрема через дипломатичне служіння, відіграв свою роль у припиненні агресії, щоб російський агресор покинув українську землю і щоб було відновлено справедливість, а відтак мир на терені нашої Батьківщини.

Глава УГКЦ подякував архієпископові Полу Річарду ҐаллаҒеру за його візит в Україну, зауваживши, що сьогодні весь світ звертає увагу на Україну – до країни приїжджають очільники держав, дипломатичні представники, лідери урядів. Предстоятель УГКЦ відзначив важливість того, що тепер і така постать, як секретар у справах стосунків Святого Престолу з державами, фактично міністр

МЕДІАРЕСУРС УГКЦ

закордонних справ Ватикану, є в Києві. *«Це дуже потужний дипломатичний знак підтримки Апостольською столицею України і українського народу. Ми сподіваємося, що цей візит матиме належні плоди»*, – зазначив Блаженніший Святослав.

У Києві секретар у справах стосунків Святого Престолу з державами зустрівся також з делегацією єпископату РКЦ в Польщі, яка цими днями перебуває з візитом солідарності в Україні. Під час спільної зустрічі архієпископ Галлагер, Блаженніший Святослав і польські архієпископи Станіслав Гондецький, Войцех Поляк і Станіслав Будзюк обмінялися думками щодо міжнародного рівня підтримки українських біженців і щодо відповіді міжнародної спільноти, зокрема католицької, на гуманітарні потреби України, які, як зауважив Глава УГКЦ, *«сьогодні не зменшуються»*. *«Мабуть, гуманітарний виклик тільки починає проявляти свої реальні розміри. Найгірші часи в гуманітарному плані ще, мабуть, перед нами»*, – наголосив Блаженніший Святослав. [...]

Департамент інформації УГКЦ

Маріуполь, 24.05.2022 р. «Влаштована Путіним різанина в Маріуполі – один з найгірших воєнних злочинів 21-го століття. Цей раніше галасливий мегаполіс з майже півмільйоном людей знаходиться на межі зникнення. За оцінками, 100 000 жителів Маріуполя, що залишилися, опинилися серед завалів без ліків, проточної води, електрики. Оскільки Росія контролює місто, немає ніякого способу дізнатися справжні масштаби катастрофи, яка спіткала місто»

Пол Ніланд, фрагмент статті «Влаштована Путіним різанина в Маріуполі – один з найгірших воєнних злочинів 21-го століття»

МІК РАЯН: УКРАЇНЦІ ВИЯВИЛИСЯ МАЙСТРАМИ ВІЙНИ 21 СТОЛІТТЯ, У НИХ Є ЧОМУ ПОВЧИТИСЯ

19.05.2022 р.

Мік Раян – австралійський генерал-майор у відставці, який відповідав за весь військовий вишкіл та військову освіту в Австралії і є автором книги «Перетворена війна: Конкуренція та конфлікт великих держав 21-го століття», пише про те, як українці розвинули військове мистецтво і послабили росіян, використовуючи стратегію корозії. «Тексти» наводять скорочений переклад тексту, здійснений Юрієм Гайдаєм.

Протягом своєї української кампанії російські військові постійно були змушені переоцінювати свої стратегічні цілі. План А полягав у захопленні Києва, Харкова та інших

Мала Рогань, Харківщина, 05.2022 р.

Мешканці села оглядають залишки знищеного російського гвинтокрила

Світлина: AP

ключових міст, захоплення лідерів уряду та примушення до політичного прийняття [Росії]. Дії українців на полі бою і стратегічне керівництво президента Зеленського швидко проявили безглуздість цього плану.

План «Б» для росіян передбачав повільніші атаки по кількох осях на півдні, сході, північному сході, півночі та в небі над Україною. Ця стратегія також зазнала невдачі. Потім вони зосередилися на Донбасі та створенні «сухопутного мосту» з Росії до Криму. З початку вторгнення в лютому росіяни постійно зменшували свої політичні цілі щодо України та стратегію їхнього досягнення. Це звична річ для війни. Тоді як політичні цілі визначають спосіб ведення війни, битви також змінюють політичні цілі. Як нещодавно написав американський стратег Еліот Коен, «збереження відчуття напрямку війни – це постійна боротьба для політичних і військових лідерів, тому штабні офіцери (і коментатори війни) приречені на розчарування».

Українці не постраждали від подібного рівня зміни цілей. Їхні оборонні цілі прості – захистити свій суверенітет, свій народ, свою землю. Хоча останнім часом у стратегічний дискурс проникло поняття перемоги над Росією.

05.2022 р. Журналісти відвідують місце знищення російського складу боєприпасів на сході від Харкова
Світлина: John Moore

Українські військові, заспокоєні непохитністю своїх політичних керівників, демонстрували послідовність протягом усієї війни.

Цього українці досягли завдяки прийняттю простої військової стратегії: *корозії*. В Австралії ми описуємо здатність боротися як «бойову силу». Вона складається з фізичного, морального та інтелектуального компонентів. Український підхід спустошив російські фізичні, моральні та інтелектуальні можливості для боротьби та перемоги в Україні як на полі бою, так і в глобальному інформаційному середовищі.

Ця стратегія корозії передбачає, що Україна атакує росіян там, де вони слабкі, а також використовує частину своєї бойової сили для затримки російських військ. Британський військовий історик і теоретик Базіл Лідделл Харт описав це як *непрямий підхід*. У своїй класичній книзі «Стратегія» він пише, що «ефективні результати у війні рідко досягаються, якщо підхід не був достатньо "непрямим" для того, щоб гарантувати неготовність супротивників зустрітися з ним. Ця "непрямота" зазвичай була фізичною і завжди психологічною».

05.2022 р. Світлина однієї з жертв боїв за Ірпінь та Бучу прикрашає хрест на Ірпінському кладовищі
Світлина: Christopher Furlong

Цю пораду українці взяли близько до серця. Вони атакували найслабші системи фізичної підтримки армії на місцях – мережі зв'язку, маршрути матеріально-технічного забезпечення, тилові райони, артилерію та старших командирів на своїх командних пунктах. У битві за Київ українці змогли завести росіян у глухий кут, тому що їм вдалося проникнути в російські тилові райони та знищити частини їхнього матеріально-технічного забезпечення. Вони роз'їдали північну російську експедицію зсередини та, зрештою, змусили її до принизливого виведення з України.

На сході українці знову взяли на озброєння цю стратегію *корозії*. Вони атакують російську логістику, хоча росіяни почали рухатися обережніше. Українці також атакували критично важливі засоби підтримки – інженерів, безпілотники спостереження, склади палива та старших російських командирів. Знову українці роз'їдали фізичну здатність росіян воювати. [тут ще згадується висока автономність українських підрозділів у прийнятті рішень, іноді на межі з хаосом, описаним у вірусному пості про двіж різних підрозділів у лісі, які всі мочать русню і деколи дивуються зустрічі один з одним – прим. перекладача].

Можливо ще важливіше те, що ці дії у фізичному світі впливають на моральні та інтелектуальні складові російської бойової сили. Моральний дух Росії підривається через її поразки на полі бою, проблеми з постачанням та відхід перед обличчям українського тиску з Києва та Харкова. Використання українцями соціальних мереж для демонстрації російських хиб посилює цю *моральну корозію*.

Українці також нав'язали росіянам певну форму *інтелектуальної корозії*. Під тиском вимог досягнення хоч якоїсь перемоги через попередні невдачі, загарбники йдуть на більший тактичний та оперативний ризик у своїх військових операціях. Катастрофа переправи через Сіверський Донець, де була знищена боєздатність щонайменше однієї російської бригади, свідчить про те, що армія стає все менш здатною оцінювати ризики значних оперативних або тактичних рішень.

Українська послідовність у реалізації власної стратегії приводить до того, що російська армія наближається до межі своєї спроможності в Україні. І роз'їдаючи росіян фізично, морально та інтелектуально зсередини, українці розвинули військове мистецтво. Звичайні наземні та повітряні операції залучили сили спеціальних операцій та інформаційні операції в нове єдине ціле. Те, що ми колись розуміли як окремі конвенційні, неконвенційні чи інформаційні операції, тепер є складовими інтегрованого та неподільного цілого.

Ось так виглядає війна 21 століття. Українці виявилися майстрами цього. Кожна країна середнього розміру з обмеженими ресурсами (включно з Австралією) може багато чому навчитися у них.

Оригінал статті розміщений за цим [посиланням](#), з повним перекладом можна ознайомитися на фейсбук-сторінці Юрія Гайдая

«ПЕРША ЦЕРКОВНА ДЕЛЕГАЦІЯ ТАКОГО ВИСОКОГО РІВНЯ, ЩО ВІДВІДАЛА УКРАЇНУ В ЧАС ВІЙНИ»: ПОЛЬСЬКІ ЄПИСКОПИ У КИЄВІ, ІРПЕНІ ТА БУЧІ

19.05.2022 р.

19 травня у межах візиту солідарності в Україну, польські римо-католицькі єпископи відвідали столицю України, місто Київ, де, зокрема, зустрілися з Отцем і Главою УГКЦ Блаженнішим Святославом, а також Ірпін'ю та Бучу.

Найвищу ієрархію Римо-Католицької Церкви в Польщі – архієпископа Станіслава Гондецького, митрополита Познанського і голову єпископату РКЦ в Польщі, архієпископа Войцеха Поляка, прима-са Польщі, та архієпископа Станіслава Будзика, митрополита Люблінського, – Блаженніший Святослав прийняв у своїй резиденції поблизу Патріаршого собору Воскресіння Христового. У зустрічі також взяв участь священник Стефан Батрух, душпастир громади УГКЦ в Любліні, який супроводжує архиєреїв.

За словами Глави УГКЦ, делегація польських римокатолицьких єпископів – це перша церковна делегація такого високого рівня, що відвідала Україну від початку повномасштабного вторгнення росії в Україну 24 лютого.

Перебуваючи у столиці України, польські єпископи також зустрілися з Предстоятелем Православної Церкви України Митрополитом Епіфанієм у його резиденції та помолилися у Свято-Михайлівському Золотоверхому соборі.

Цього ж дня делегація єпископату РКЦ в Польщі відправилася в Ірпін'ю та Бучу – міста на Київщині, які найбільше постраждали від рук російських окупантів у березні 2022 року. Там польські архиєреї на власні очі побачили наслідки вторгнення в Україну російського агресора. У Бучі, на місці братської могили, до якої були скинуті тіла невинно вбитих мирних жителів, єпископи помолилися за жертв російського терору.

▲ Голова Конференції католицьких єпископів Польщі архієпископ Станіслав Гондецький в Ірпін'ю, 19.05.2022 р.
Світлина: УГКЦ /Олександр Савранський/

Джерело: ІР УГКЦ

НАРОДЖЕННЯ ДИТИНИ ПІД ОБСТРІЛАМИ В ЖИТОМИРІ — СВИДОЦТВО НЕЛІ

20.05.2022 р.

Дитина повинна приходити в світ у спокої та любові. Проте через російське вторгнення, вже близько 40 тисяч українських немовлят народилось в умовах війни. Так, другий син Нелі народився в той самий день, як росіяни обстрілювали Житомир. Як це відбувалось? І що відчувала Неля?

Неля Литвинчук з чоловіком готувалась до першого березня заздалегідь, адже це був день планової операції, кесаревого розтину, в Обласному пренатальному центрі Житомира. Вона спакувала речі, повідомила своїй церковній общині, яка молитовно її підтримувала, та рушила до лікарні. Проїжджаючи кілька блокпостів, Нелі з чоловіком

не довелося стояти в черзі – почувши, куди рушає молода сім'я, військовослужбовці їх одразу пропускали вперед.

І все було добре, аж доки Неля не опинилась на операції – зазвучали сирени. Але лікарі не рушили з місця. «Лікарі казали: «Ми вас не покинемо, ми з вами. Не переживайте» – згадує дівчина, — Заспокоювали мене».

Раптом прозвучав вибух! За ним ще один! Вже на третій раз в лікарні вибило вікна – Житомир був під російськими авіаударами.

* * *

Ввечері першого березня, російські літаки злетіли над Житомиром, готуючись до атаки. Вони обстріляли мікрорайон Богунія, внаслідок якого було знищено 15 будинків, ще близько 60 було пошкоджено, в тому числі один багатопверховий будинок. Основний удар – дві авіабомби – було завдано по приватному сектору, біля якого знаходилась міська лікарня №2 та обласний пренатальний центр. Там в цей момент знаходилась Неля.

«Спілкуватись в мене не було можливості, – пригадує Неля, – я лежала і не могла ходити. Я нікуди б не могла тікати. Всі дуже мною опікувались».

Пізніше вона дізналась, що операційна вціліла повністю, в той час як в палатах поруч вибило вікна! «Операційна встояла – і це для мене було дивом! Підтвердження, що Бог постійно поруч, – з захватом додає дівчина. — І я вірю, що якби там була інша людина, то теж все було би добре».

Після операції Нелю відвезли не в реанімацію, а в укриття, в підвал. Коридор в укритті став для неї всім. Неля пригадує, що не відчувала хвилювання. Вона радше раділа народженню сина і відходила від анестезії. Проте люди навколо активно обговорювали обстріли і її це гнітило, бо навколо були молоді мами у вразливому стані. «Навіщо про це говорити, якщо поруч є породілля? – пригадує вона. — Мене це бентежило. Я їх розуміла, але навіщо так голосно?» Неля спробувала підтримати одну з дівчат, яка переживала за брата. Але дівчину скоро забрали в інше крило.

Протягом цього досвіду Нелі дуже допомогла втриматись її віра в Христа. «Бог був зі мною, вів і веде досі, – каже вона. — Подеколи буває страшно, незалежно від того, де ти знаходишся, але я відчуваю, що Бог не залишає ні на секунду. [...] Господь хотів показати, що я під Його захистом. Господь оберігає нас, для мене це дуже цінно!»

* * *

Внаслідок обстрілів перинатального центру Житомира ніхто не загинув.

Джерело: «Християни для України»

ТІМОТІ СНАЙДЕР: «МИ МАЄМО СКАЗАТИ ЦЕ ВГОЛОС. РОСІЯ – ФАШИСТСЬКА КРАЇНА»

20.05.2022 р.

Війна Росії проти України – це не лише повернення на традиційне фашистське поле бою, а й повернення до традиційної фашистської мови та практики. Інші існують для того, щоб їх колонізували. Росія невинна через своє стародавнє минуле. Існування України – це міжнародна змова. Війна – це відповідь.

Про фашизм як центральну ідею сучасної Росії розмірковує американський історик Тімоті Снайдер. Його колонку опублікувало видання *The New York Times* 19 травня. Переклав Сергій Громенко.

Путін на акції «Безсмертний полк»
Світлина: ТАСС

Фашизм як ідея ніколи не був переможеним. Як культ ірраціональності та насильства, його не можна було перемогти аргументами: поки нацистська Німеччина здавалася сильною, європейці та інші впадали у спокусу. Тільки на полях битв Другої світової війни фашизм був переможений. Тепер усе повернулося – і цього разу країною, яка веде фашистську війну на знищення, є Росія. Якщо Росія переможе, фашисти у всьому світі зітхнуть із полегшенням.

Ми помиляємось, обмежуючи наші страхи перед фашизмом певним образом Гітлера та Голокосту. Фашизм мав італійське походження, популярний у Румунії, де фашистами були православні християни, які мріяли про насильство, що очищає. Ця ідеологія мала прихильників по всій Європі (та Америці). У всіх її різновидах йшлося про торжество волі над розумом.

Через це неможливо дати задовільне визначення. Люди розходяться в думках, часто люто, з приводу того, що є фашизмом. Але сьогоднішня Росія відповідає більшості критеріїв, які схильні застосовувати вчені. Вона має культ одного лідера, Владіміра Путіна. Тут є культ мертвих, організований довкола Другої світової війни. Вона має міф про минуле золоте століття імперської величі, яке має бути відновлено війною зцілюючого насильства – смертоносною війною з Україною.

Техніка окупанта позначена літерою Z. Танк був знищений ЗСУ в Маріуполі, 07.03.2022 р.
Світлина: Міністерство закордонних справ України

Україна не вперше стає об'єктом фашистської війни. Завоювання країни було головною метою війни Гітлера у 1941 році. Гітлер думав, що Радянський Союз, який тоді керував Україною, був єврейською державою: він планував замінити радянську владу своєю власною та вимагати родючі сільськогосподарські землі України. Радянський Союз голодуватиме, а Німеччина стане імперією. Він уявляв, що це буде легко, бо Радянський Союз, на його думку, був штучним створенням, а українці – колоніальним народом.

Подібність до війни Путіна разюча. Кремль визначає Україну як штучну державу, чий президент-єврей доводить, що вона не може бути реальною. Вважається, що після ліквідації невеликої еліти широкі маси радо приймуть російське панування. Сьогодні саме Росія відмовляє світові в українській їжі, загрожуючи голодом глобальному півдню.

Тільки на полях битв Другої світової війни фашизм
був переможений. Тепер усе повернулося –
і цього разу країною, яка веде фашистську війну
на знищення, є Росія.

Багато хто не наважується вважати сьогодишню Росію фашистською, тому що сталінський Радянський Союз визначав себе як антифашистський. Але це не допомогло визначити, що таке фашизм, і сьогодні це гірше, ніж просто збиває з пантелику. За допомогою американських, британських та інших союзників Радянський Союз переміг нацистську Німеччину та її союзників у 1945 році. Проте його протистояння фашизму було непослідовним.

Гнучкість Сталіна щодо фашизму – ключ до розуміння сучасної Росії. За Сталіна до фашизму спочатку було байдуже, потім він був поганим, потім усе було добре, поки – коли Гітлер зрадив Сталіна і Німеччина вторглася в Радянський Союз – він знову став поганим. Але ніхто так і не визначив, що це означає. Це була коробка, в яку можна було покласти будь-що. Комуністів репресували як фашистів на показових процесах. Під час *холодної війни* американці та англійці стали фашистами. І «антифашизм» не завадив Сталіну у своїй останній чистці націлюватися на євреїв, а його наступникам – порівнювати Ізраїль із нацистською Німеччиною.

Іншими словами, радянський антифашизм був політикою нас та них. Це не відповідь фашизму. Адже фашистська політика починається, як сказав нацистський мислитель Карл Шмітт, із визначення ворога. Оскільки радянський антифашизм просто означав визначення ворога, він пропонував фашизму чорний хід, через який можна було повернутися до Росії.

У Росії XXI століття «антифашизм» просто став правом російського лідера визначати національних ворогів. Справжнім російським фашистам, таким як Олександр Дугін та Олександр Проханов, приділяли час у ЗМІ. А сам Путін спирався на роботу міжвоєнного російського фашиста Івана Ільїна. Для президента «фашист» чи «нацист» – це просто той, хто виступає проти нього чи його плану знищення України. Українці – «нацисти», бо вони не визнають себе росіянами та чинять опір.

Мандрівники у часі з 1930-х легко ідентифікують путінський режим як фашистський. Символ Z, мітинги, пропаганда, війна як очищувальний акт насильства

та поля смерті навколо українських міст роблять усе це дуже зрозумілим. Війна проти України – це не лише повернення на традиційне фашистське поле бою, а й повернення до традиційної фашистської мови та практики. Інші існують для того, щоб їх колонізували. Росія невинна через своє стародавнє минуле. Існування України – це міжнародна змова. Війна – це відповідь.

Оскільки Путін говорить про фашистів як ворогів, нам може бути важко зрозуміти, що він насправді може бути фашистом. Але у війні Росії з Україною «нацист» означає просто «ворог-недолюд» – хтось, кого росіяни можуть вбити. Ненавистницькі висловлювання на адресу українців полегшують їхнє вбивство, як ми бачимо у Бучі, Маріуполі та в усіх частинах України, які перебували під російською окупацією. Братські могили – це не випадковість війни, а очікуваний наслідок фашистської війни знищення.

Мандрівники у часі з 1930-х легко ідентифікують путінський режим як фашистський. Символ Z, мітинги, пропаганда, війна як очищувальний акт насильства та поля смерті навколо українських міст роблять усе це дуже зрозумілим.

Фашисти, які називають інших людей «фашистами», – це фашизм, доведений до своєї нелогічної крайності як культ нерозумності. Це останній момент, коли розпалювання ненависті спотворює реальність, а пропаганда стає чистою наполегливістю. Це апогей волі над думкою. **Називати інших фашистами, будучи фашистом, – основна путінська практика.** Джейсон Стенлі, американський філософ, називає це «підривом пропаганди». Я назвав це «шизофашизмом». В українців найелегантніше формулювання. Вони називають це «рашизмом».

Ми знаємо про фашизм більше, ніж у 1930-ті роки. Тепер ми знаємо, куди це привело. Ми маємо визнати фашизм, бо тоді ми знаємо, з чим маємо справу. Але визнати це не означає скасувати це. Фашизм – це не дискусійна позиція, а культ волі, що виходить з фікції. Йдеться про містицизм людини, що зцілює світ насильством, і він підтримуватиметься пропагандою до кінця. Його можна скасувати лише демонстрацією слабкості лідера. Фашистський лідер має бути переможеним, а це означає, що ті, хто виступає проти фашизму, повинні зробити все необхідне, щоб перемогти його. Тільки тоді міфи руйнуються.

Як і в 1930-х роках, демократія у всьому світі відступає, і фашисти розпочали війну зі своїми сусідами. Якщо Росія переможе в Україні, це буде не просто руйнація демократії силою, хоч це вже досить погано. Це буде деморалізація демократій у всьому світі. Ще до війни друзі Росії – Марін Ле Пен, Віктор Орбан, Такер Карлсон – були ворогами демократії. Перемоги фашистів на полі бою підтверджують, що сила завжди має рацію, що переможені самі винні, що демократії мають зазнати невдачі.

Якби Україна не чинила опір, це була б чорна весна для демократів усього світу. Якщо Україна не переможе, на нас можуть чекати десятиліття мороку.

Джерело: «Локальна історія»

ЩО ТАКЕ РАШИЗМ? ІНТЕРВ'Ю ВОЛОДИМИРА В'ЯТРОВИЧА ДЛЯ РАДІО НВ

21.05.2022 р.

» Пане Володимире, власне, що таке рашизм? Бачимо, що нещодавно до Вікіпедії потрапило це слово. Це ідеологія, чи поки лише страшне і зручне слово, яким називають те, що війська РФ коять в Україні.

В. В'ятрович: Я переконаний, що це ідеологія. Переконаний, що те, що зараз роблять російській війська на українській території – це реалізація цієї абсолютно злочинної ідеології. Переконаний, що справді треба нове слово для означення цієї злочинної російської ідеології, тому що звичайно, ми можемо його порівнювати з нацизмом, з фашизмом, з комунізмом. Елементи цих ідеологій включені в те, що ми можемо зараз називати рашизмом.

Але разом з тим є і дещо нове, є комбінація з всіх цих злочинних тоталітарних ідеологій. Ну із таких визначальних рис, очевидно це те, що поєднує їх з іншими авторитарними тоталітарними ідеологіями – це підкреслена антидемократичність. Це вищість власного народу і не визнання існування іншого народу.

Разом з тим, рашизм, на відміну від комунізму чи навіть від нацизму, поєднаний з якоюсь державною релігією, в даному конкретному випадку з російським православ'ям. Це його і відрізняє від інших ідеологічних систем. В рашизмі російське православ'я не просто благословляє на війну, вбивства, не просто освячує зброю, а справді давало основу для стовпів цієї ідеології. [...]

Повністю інтерв'ю читайте за [посиланням](#)

«Війна». Яковлівка, Донецька область, кінець травня 2022 р.
Світлина: Маріан Кушнір

ОСВЯЧЕНО НАДГРОБОК КНЯЗЯ АСКОЛЬДА

22.05.2022 р.

Чин здійснив блаженніший Святослав у церкві на Аскольдовій могилі. Цей символічний надгробок створили два видатні українські скульптори Олесь Сидорук та Борис Крилов. Я допомагав із історичними консультаціями.

Князь Аскольд – унікальна постать в історії середньовічної української держави – Русі. Життя князя Аскольда овіяне легендами. За інформацією Нестора Літописця цей князь мав брата Дира з яким вони припливли Дніпром, звільнили місто від ворогів і стали правити.

Польські літописці дають інформацію, що Аскольд був нащадком князя Кия – засновника Києва. За деякими версіями саме під час походу Аскольда на Константинополь сталось Влахернське диво. Тоді над захисниками міста з'явилась Богородиця, яка покрила воїнів своїм омофором і врятувала їх. Побачивши це диво вражений Аскольд прийняв хрещення, а свято Покрови Пресвятої Богородиці від того часу назавжди стало особливо шанованим українцями.

Відновлення імені князя Аскольда довгий час залишалось в тіні історичної науки. Його постать вважалась такою, що не підходить до російської концепції історії Русі, яка починалась з неіснуючого на той час Новгород та міфічного Рюрика.

Олександр Алфьоров, з ФБ

ГЛАВА ЦЕРКВИ: «АСКОЛЬДОВА МОГИЛА В КИЄВІ ПЕРЕТВОРЮЄТЬСЯ НА ПАНТЕОН УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ»

22.05.2022 р.

Отець і Глава Української Греко-Католицької Церкви Блаженніший Святослав освятив надгробну фігуру князя Аскольда в крипті храму Святого Миколая на Аскольдовій могилі в Києві в храмове свято.

«Варяг, який 1140 років тому прийшов до Києва як перший християнин», – сказав Предстоятель. Князь Аскольд взяв собі при хрещенні ім'я Миколай. І цей храм присвячений перенесенню мощів святого Миколая Миро-Ликійського з міста Мири до міста Барі в Італії.

«Можливо, цей київський князь хотів наслідувати Святого Миколая, який для всіх нас є взірцем Божої любові. Як єпископ у Мирах, він був носієм небесного помазання, яким помазаний кожен християнин. Тому і до сьогодні мощі Миколая в місті Барі виточують оте дорогоцінне миро, яке італійці називають "манною", що виходить із його мощів і є джерелом благодаті Святого Духа», – сказав Глава Церкви під час проповіді до вірних.

▲ о. Ігор Онишкевич, настоятель парафії Святого Миколая на Аскольдовій могилі в Києві

Блаженніший Святослав подякував Господу Богу за тридцять років відродження греко-католицької громади на Аскольдовій могилі.

«Ми бачимо, що тут Господь збудував особливу криницю Божої води. Особливе джерело благодаті Духа Святого б'є з цього святого престолу. Скільки різних подій відбулося за тридцять різних років! Скільки людей втамували свою спрагу за живим Богом! Скільки врятованих душ! Скільки благодаті святих таїнств!» – сказав духовний лідер.

За дивним Божим промислом, вважає Глава Церкви, саме цей храм був першим катедральним храмом відродженої присутності у своїй колісці нашої Української Греко-Католицької Церкви.

Він пригадав, як його попередник, Блаженніший Любомир, не мав іншого храму, де бути інтронізованим і увійти на престол як Патріарх Києво-Галицький, як саме тут, на Аскольдовій могилі.

«Тому це особливий Божий знак, знак неперервності, який відкриває наше коріння, походження, отой важливий момент передачі живої води Духа Святого тут, у Києві, на святих Київських горах», – відзначив Предстоятель.

Духовний лідер також наголосив, що ми бачимо, як сьогодні Аскольдова могила перетворюється на пантеон українського народу. Поряд із могилою князя Аскольда ми маємо могили наших Героїв Крут, Героїв національно-визвольних змагань ХХ століття, а також новітніх Героїв проти російської навали.

Аскольдова могила, каже він, перетворюється на певний символ благодаті Духа Святого, який спочиває між нами, відкриває нам особливий зміст нашого християнського життя, особливе покликання нашої Церкви в сьогоденні. Для того щоб коріння було живим, воно має передавати жінкам і дітям соки, які витягує із землі, і приносити плоди.

«Пригадую момент, – розповів Блаженніший Святослав, – коли я відвідував цю громаду неповних два місяці тому. У той час Київ переживав найтяжчі моменти новітньої облоги з боку російського війська. Як було приємно бачити, що тут життя, молитва не переривалися. Ми з отцем Ігорем зійшли в крипту цього собору і молилися на могилі князя Аскольда, чуючи звуки канонади довкола Києва. Ми відчули ковток живої води, про яку сьогодні чуємо в Божественному Євангелії».

Тому сьогодні, додав Глава Церкви, згадуючи нашу давню 1140-річну та новітню 30-річну історію, ми вдивляємося в майбутнє і стоячи тут, у Києві, на тій древній могилі, серед могил наших Героїв національно-визвольних змагань, молимося за перемогу України.

Департамент інформації УГКЦ

ОДИГІТРІЯ – «ТА, ЩО ПРОВАДИТЬ, ВКАЗУЮЧИ ШЛЯХ»

22.05.2022 р.

«Навчу тебе й вкажу тобі дорогу, якою маєш ходити; дам тобі пораду; на тобі – моє око!» [Пс. 32, 8]

Прибувши до Відня для свячень диякона Силуана, побачив на головному залізничному вокзалі консультаційний пункт для біженців з України, а там – брошурку з інформаціями про основні релігійні громади австрійської столиці та контактні дані відповідних душпастирів. На першій сторінці обкладинки було зображення ікони Богородиці, яку, як виявилось пізніше, написала дружина місцевого українського священника. Ікона зображує Богородицю, яка вказує рукою на Ісуса, що Його тримає на своїх руках.

Цю ікону розмістили в капличці на вокзалі, неначе вказуючи: якими маршрутами ми не їхали б із цього вокзалу, усі маємо той самий шлях перед собою – до Ісуса, назустріч Богові...

Це найбільш поширений тип Богородичних ікон. Варто сказати, що саме такі ікони розміщуються в основному ряді іконостасу у храмах візантійської традиції.

Свою назву цей тип ікон отримав від монастиря в Константинополі, де зберігався прототип цієї ікони, аж доки монастир і сам святий образ не були зруйновані і знищені турками, які захопили місто 1453 року. Монастир грецькою мовою називався «монастир "одігої"», тобто «провідників», бо монахи служили провідниками для паломників, зокрема незрячих, котрі чисельно приходили сюди просити зцілення від своєї сліпоти. З часом назва перейшла на саму ікону, і у жіночому роді назва стала власним іменем ікони «Одигітрія».

Хоч постать Богородиці на іконі займає велику площу, сама Богородиця вказівним жестом своєї правої руки переводить нашу увагу на Ісуса. Саме Він є у центрі історії спасіння, а одночасно є її початком і кінцем, Він – Альфа і Омега [Одкр. 1,8; 21,6; 22,13], у Ньому все було сотворене, у Ньому все осягає свою повноту і довершення.

Богородиця була обрана Богом, щоб стати «драбиною, що нею Бог зійшов з неба». Але водночас вона є Тією, яка вказує і ціль нашої життєвої мандрівки, і шлях, який веде нас до спасіння. Цим шляхом є сам Господь Ісус, так як Він сказав про себе: «Я – дорога, правда і життя». Хто наближається до Богородиці, неодмінно наблизиться до Господа Ісуса. Бо Богородиця не закриває нам собою нашого Господа, Вона пригадує нам про Його люблячу присутність в нашому житті і в історії народу та запрошує нас йти до Нього, наближатися, ступати крок за кроком назустріч нашому Господеві, який приходить до нас як наш Спаситель і Життєдавець.

У нинішніх часах, коли масив інформації, часто суперечливої чи негативної, намагається заповнити наш життєвий простір, людина часто перебуває в стані дезорієнтації, а тому або не наважується крокувати впевнено дорогами життя, або ж, роблячи певні кроки, швидко усвідомлює, що йде не у властивому напрямку. Ми часто буваємо подібні до сліпців, які не знають, куди йти, в якому напрямку зробити наступний крок, яке прийняти рішення...

За таких обставин так дуже потрібно мати когось, хто знає ціль і шлях, який веде до цілі. Такою особою покликана бути у нашому житті Богородиця. Це вона дала світові Господа Ісуса і це Вона отримала завдання-доручення провадити до Нього всіх Божих дітей.

Споглядаючи молитовно ікону Богородиці-Одигітрії, просімо, щоб Богородиця стала нашою особистою Провідницею до Бога, до повноти життя в Христі Ісусі:

Пресвята моя Небесна Ненько і Пречиста Богородице, візьми мене за руку і як любляча Мати і Провідниця на дорогах мого життя, провадь мене до Ісуса – мого єдиного Спасителя і Господа!

Владика Богдан Дзюрах, з ФБ

ГЛАВА УГКЦ У 88-Й ДЕНЬ ВІЙНИ: «МАЄМО ЗРОБИТИ ВСЕ, ЩОБ НОВІТНІ ЛЮДИ НЕ НАВИСНИЦЬКІ ІДЕОЛОГІЇ НЕ ПОШИРЮВАЛИСЯ»

22.05.2022 р.

Ми повинні все зробити для того, щоб сучасна людина навчилася добро чинити і захочувати до тих способів стосунків між людьми, які би несли у собі добро, мир і любов. Про це сказав Отець і Глава УГКЦ Блаженніший Святослав у щоденному воєнному зверненні у 88-й день російської війни проти України.

«Лінія фронту простяглася від Харківщини на півночі до Херсонщини на півдні. Близько 3 тисяч кілометрів. Близько пів мільйона комбатантів воює з одного і другого боку, і їхня кількість збільшується. Тобто за масштабами і кількістю війна не має рівних у сучасному світі після закінчення Другої світової війни», – зазначив Предстоятель УГКЦ.

«Вчора з касетних снарядів було обстріляно місто Миколаїв. Ведеться активний обстріл території України крилатими ракетами. Фактично, нема жодного безпечного місця по всій території України», – додав Глава Церкви.

Блаженніший Святослав запропонував роздумати над другим із чужих гріхів – спонукати до гріха.

За його словами, в сьогоденній культурі, зокрема з її сучасними технологіями спілкування між людьми, існує безліч способів того, як можна передавати злочинні способи поведінки, як можна говорити неправду і захочувати робити зло. Ми знаємо, що у війні проти України росія задіяла усю потугу своєї ідеологічної машини, яка нищить людські серця і душі не тільки своїх власних громадян, посилаючи їх на вбивства в Україні, але й проектує зло на цілий світ.

«Так нам прикро, що навіть християнські лідери не тільки продукують "ідеологію руського міра", не тільки спонукають до зла, але й намагаються те зло перетворити на один з видів проповіді їхньої Церкви».

«Ця ідеологія, яка сьогодні не лише спонукає до гріха, але й є частиною військової агресії, znana у світі як "ідеологія руського міра". Вона оправдовує зло і намагається в християнський спосіб огорнути злочинну діяльність російської армії в Україні. Так нам прикро, що навіть християнські лідери не тільки продукують таку ідеологію, не тільки спонукають до зла, але й намагаються те зло перетворити на один з видів проповіді їхньої Церкви», – зауважив Глава УГКЦ.

«Сьогодні ми всі разом мусимо протистояти злу. Ми мусимо усвідомити, що той, хто проповідує ненависть, захочує до вбивства, оправдовує війну в Україні – сам стає співвідповідальним за ті злочини. Той, хто сьогодні оправдовує війну,

дораджує до гріха, стає вбивцею. Так само, як і той, хто безпосередньо вбиває мирне населення в Україні», – наголошує Блаженніший Святослав.

Більше того, каже Предстоятель, сьогодні людство повинне зробити все, щоб новітні людиноненависницькі ідеології не поширювалися в наших навчальних закладах, в наших суспільствах, в наших засобах комунікації.

«Боже, благослови Україну! Боже, благослови українське військо, яке захищає життя і здоров'я українців! Боже, благослови українське військо, яке затуляє своїми грудьми Європу і світ від ідеології *руського міра* і всього того, що нищить душі і серця людей по цілому світі! Боже, поблагослови усіх тих, які протистоять злу, які йдуть за велінням свого власного сумління і мають відвагу свідчити Правду», – просить Блаженніший Святослав.

Департамент інформації УГКЦ

Бородянка, 05.04.2022 р. Дитяча іграшка висить на гілці пошкодженого дерева біля житлового будинку, зруйнованого під час масштабного вторгнення росії в Україну
Світлина: Вадим Джирда /AP/

ШОН ГОПКІНС

22.05.2022 р.

«Я маю інвалідність, користуюся інвалідним візком і милицями. Я не боєць. Але вмю керувати автомобілем, можу організувати, я можу надихнути. І я думаю, що кожен повинен з'ясувати, що він може зробити, а потім застосувати свої найкращі зусилля для допомоги», – каже Шон Гопкінс.

Шон Гопкінс – успішний британський підприємець, який з перших днів налагодив систему доставки гуманітарної допомоги в Україну, організував фонд «UK for UA» і приїхав до Львова, щоб звідси координувати роботу благодійних організацій. Для нього Україна не є далеким сусідом, вона є другом, що опинився в біді.

У час війни щодня ми натрапляємо на історії самовідданих волонтерських подвигів. Вони нас надихають, підтримують нашу віру у людей, змушують до дії.

Джерело: сайт УКУ, із серії [«Малі історії великої війни»](#)

ДЖОНСОН НАПИСАВ ЛИСТ УКРАЇНСЬКИМ ДІТЯМ: УКРАЇНА ВИГРАЄ ЦЮ ВІЙНУ

23.05.2022 р.

Глава британського уряду Борис Джонсон написав відкритий лист дітям України, запевняючи їх у тому, що вони не самотні, та що Україна виграє війну. Текст листа публікує *Sky News*.

Джонсон згадав про свою поїздку до Києва для зустрічі із українським президентом Володимиром Зеленським у квітні та попросив дітей пам'ятати про дві речі.

По-перше, про те, що вони мають безмірно пишатися «своєю країною, своїми батьками, своїми сім'ями та своїми солдатами, і найбільше пишатися собою».

«Багато хто з вас бачив або пережив те, свідком чого не повинна бути жодна дитина. Тим не менше, щодня українські діти вчать усіх нас, що означає бути сильним і гідним, високо тримати голову навіть у найважчі часи, я не можу вигадати кращого прикладу для наслідування для дітей та дорослих у всьому світі», – йдеться в листі.

По-друге, Джонсон запевнив дітей, що «ви не самотні».

«Можливо, вас розлучили з друзями вдома, але у вас є мільйони інших людей по всьому світу. Тут, у Сполученому Королівстві, ми вивішуємо українські прапори над нашими будинками, офісами, церквами, магазинами та ігровими майданчиками, навіть над моїм власним дахом на Даунінг-стріт, де вікна заповнені соняшниками, намальованими британськими дітьми. Наші молоді люди малюють ваш прапор у своїх класах та роблять сині та жовті браслети на підтримку вашої країни», – написав Джонсон.

«Я вірю, як і ваш президент, що Україна виграє цю війну. Я всім серцем сподіваюся, що незабаром ви зможете повернутися у свої будинки, у свої школи, у свої сім'ї. І що б не сталося, скільки б часу це не зайняло, ми у Великій Британії ніколи вас не забудемо і завжди пишатися тим, що можемо називати вас своїми друзями», – йдеться у листі.

Джерело: «Європейська правда»

Візит до Києва 09.04.2022 р. прем'єр-міністра Великої Британії Бориса Джонсона став сюрпризом: про переліт заздалегідь не повідомлялося. Згодом представник британського прем'єра уточнив, що Джонсон поїхав до Києва, щоб особисто зустрітися з українським президентом на знак солідарності з українським народом. Після офіційної зустрічі Джонсон прогулявся центром Києва

Світлина: Офіс Президента України; текст: «Фокус»

МОСКВА ВИКОРИСТОВУЄ ЕКУМЕНІЗМ НЕ ЗА ПРИЗНАЧЕННЯМ

23.05.2022 р.

- У своїй статті «Needed: An Ecumenical Reset» для часопису «The First Things» Джордж Вайгель стисло і влучно окреслив основну проблему діалогу між Римським апостольським престолом і московським патріархатом. Її суть можна звести до того, що Москва використовує екуменізм не за призначенням.
- Від самого початку свого ангажування в екуменічний рух, що відбулося не без благословення радянських спецслужб, московський патріархат, зі слів Вайгеля, керувався аж ніяк не екуменічними мотивами. Розпад Радянського Союзу змусив РПЦ відкоригувати тактику взаємодії з Ватиканом, але стратегія суттєвих змін не зазнала.
- Як не відбулося і звільнення патріархії від міцних обіймів спецслужб. Вдалою ілюстрацією продовження їхнього симбіозу є синхронне посилення мілітаристської риторики з уст світського і церковного естеблїшменту росії напередодні російського вторгнення в Україну.
- Під час вручення 2 лютого 2022 року путіним ордена олександра невського очільникові відділу зовнішніх церковних зв'язків московського патріархату митрополитові Іларіону другий зауважив, що «останніми роками ми щораз більше відчуваємо себе якоюсь подобою оборонного відомства, тому що нам доводиться обороняти священні кордони нашої Церкви».
- Такі слова з вуст «провідного екуменіста» РПЦ стали ще одним підтвердженням того, що в росії фраза Карла фон Клаузевіца «війна є продовженням політики іншими засобами» пасує майже до всього: починаючи з балету і літератури та закінчуючи Церквою і екуменічним діалогом. Все це за потреби стає не лише продовженням політики, але, як показали останні виступи очільника РПЦ, й інструментами війни.

Зі статті Anatolii Babynskyi «Кінець OSTROPOLITIK», Часопис Патріархат.
Повний текст матеріалу доступний [ТУТ](#)

На світлині: Зустріч папи Франциска і голови Відділу зовнішніх церковних зв'язків РПЦ митрополита Іларіона (Алфєєва) 22 грудня 2021 року

«ЗЛОЧИНИ РОСІЙСЬКОЇ АРМІЇ В УКРАЇНІ – ЦЕ ГЕНОЦИД НАШОГО НАРОДУ», – ГЛАВА УГКЦ НА КОНФЕРЕНЦІЇ В МІЛАНІ

24.05.2022 р.

«Україна: завдання для побудови миру», – тема наукової конференції, яка відбулася 23 травня у Мілані (Італія). Захід проводився з ініціативи Фондації «Амбросіанеум» у співпраці з Католицьким університетом та архиєпархією Мілану. У своєму слові через онлайн-зв'язок Блаженніший Святослав, Глава і Отець УГКЦ, розповів про злочини російської армії в Україні та назвав їх геноцидом українського народу.

«Війна в Україні ставить перед усіма важливе запитання: чому? Коли ми бачимо знущання над цивільним населенням, сексуальне насильство над жінками, чоловіками та дітьми, братські могили з сотнями невинно вбитих дітей і їхніх батьків, розкидані тіла по вулицях наших міст, гуманітарну катастрофу, депортації – кожен із нас запитує себе знову і знову: чому?».

Глава УГКЦ переконаний, що відбувається справжній геноцид українського народу. Про це свідчить маніфест роснацизму, опублікований на сайті видання РІА «Новості», де «в першому пункті йде мова про те, що українців як нації не існує, що українці – це росіяни, які повірили, що вони українці. Не існує української історії, мови, культури». «Як народ, ми були засуджені на знищення», – підсумував Блаженніший Святослав.

«Ще важче сприймати християнське оправдання таких злочинів», – наголосив Глава УГКЦ, коли «патріарх РПЦ не лише благословляє, а й виправдовує дії російської армії в Україні. Християнська благовість інструменталізується з метою ідеологічної пропаганди російського нацизму. Ми бачимо, як ця ідеологія дедалі більше наближається до доктрини ІДІЛ ісламської держави. Використовуються ті самі аргументи, хоча й зодягнені в християнські ризи. Ми чуємо про метафізичну війну проти універсального глобалізму, а відтак українського народу, котрий перебуває під впливом морально деградованого Заходу, що представлений як антихрист. Тобто українець – це той, що несе в собі насіння антихриста і тому потрібно його вбивати».

Іншим «феноменом» цієї війни, вважає Блаженніший Святослав, є «використання сексуальних насильств як зброї. Сотні випадків зґвалтованих жінок, дітей, чоловіків... Типовою характеристикою сексуальних злочинів є те, що здебільшого вони здійснюються привселюдно. Це робиться для того, щоб цілковито принизити жертву, а іншим показати міру покарання за вияв непокори. Російські солдати отримують не лише дозвіл, а й наказ здійснювати цього роду злочини».

Всі ці факти відкривають справжнє обличчя ідеології «руського міра». «Йде мова про релігійний фундаменталізм тоталітарного характеру, якого ми є жертвою», – наголосив Глава УГКЦ.

«Як Церква, ми будемо ще довго зцілювати ці фізичні, психологічні та духовні рани. Ця війна є справжнім божевіллям. Україна стала землею вогню. Там, куди приходять російські солдати, нікому не вдається вижити, міста стають привидами».

На завершення свого слова Блаженніший Святослав звернувся із закликом до науково-академічних середовищ із проханням «дослідити і засудити ідеологію "руського міра", яка ставить собі за мету вирішити українське питання так, як нацисти хотіли вирішити єврейське питання. Я переконаний, що разом ми зможемо протистояти цій небезпечній ідеології наших часів». [...]

Секретаріат Глави УГКЦ в Римі

30.05.2022 р. Новоселівка, Чернігівська область

Світлина: Віталій Головін, «Українська вулична фотографія»

ІЗ ПОЧАТКУ ПОВНОМАСШТАБНОГО ВТОРГНЕННЯ РФ В УКРАЇНІ ЗНИКЛИ БЕЗВІСТИ 1918 ДІТЕЙ

25.05.2022 р.

Із початку повномасштабного вторгнення рф до Секретаріату Уповноваженого ВРУ із прав людини надійшли звернення від громадян щодо розшуку 1918 дітей. Про це пресслужба Офісу Омбудсмена поінформувала у *Телеграмі*.

«Постійні обстріли, примусова евакуація, депортація, хаотичні переміщення, втечі, викрадення – не повний перелік факторів, які є каталізаторами цього явища. З початку повномасштабного вторгнення рф в Україну на гарячу лінію Уповноваженого звернулись 1164 особи щодо розшуку 1918 дітей. Переважно це діти з Донецької (зокрема м. Маріуполь), Київської та Харківської областей», – зазначається у повідомленні.

У відомстві заявили, що для недопущення випадків зникнення дітей велике значення мають превентивні заходи.

«Укотре звертаємо увагу батьків на підвищені ризики зникнення дитини за кордоном в період воєнного стану. Необхідно не залишати дитину саму або з мало-знайомими людьми, записати дитині контактні номери екстрених служб, дитина повинна пам'ятати прізвище/ім'я та адресу проживання, щоб поліція швидше знайшла батьків тощо», – уточнюється у повідомленні.

Як повідомлялося, війська росії від початку повномасштабного вторгнення вбили в Україні 238 дітей, ще понад 433 дітей поранені.

Джерело: «Укрінформ»

Ірпін, травень 2022 р.

НОВИНИ Апостольського екзархату у Німеччині та країнах Скандинавії

26–28 травня 2022 р. персональна парафія архистратига Михаїла в Дрездені провела дні віднови для родин біженців з України. Подаємо відгук учасниці Євгенії Несіної для «Християнського голосу».

26-28.05.2022 р.**ВРАЖЕННЯ ВІД ПОДОРОЖІ В БАУЦЕН**

Я маю незабутні, чудові враження від цієї поїздки, яку організували отець Богдан і пані Наталія. Чудове, затишне місце, де панують спокій та комфорт. Досконало продумана пані Наталією програма, атмосфера тепла, любові, турботи – і, звісно, люди, що так само, як і я, були у захваті.

Мені дуже сподобалась проща з вервечкою. Це невеличка подорож із молитвами. Ми йшли мальовничою дорогою серед полів, відвідали пам'ятник Кирилу та Мефодію і дуже красиву церкву, в оздобленні якої теж вшанували цих святих.

Це так заряджає позитивом і радістю, збагачує духовно, дає сили зцілити наші поранені війною душі. Навіть несподіванка, яку підготувала для нас погода (раптова злива під час подорожі на другий день), ні на хвилину не зіпсувала враження від перебування в цьому місці та в цьому оточенні. Я була в захваті від походів. Діти раділи дощу – він тільки доповнив чарівне відчуття гурту та єдності.

Я й гадки не мала, що співати духовні пісні разом з усіма може бути так легко і приємно. Це було вперше в моєму житті і дуже мені сподобалось. Моя дитина, яка перебуває у стані депресії та проходить терапію під наглядом лікарів, навіть не уявляла, що може так спокійно і натхненно провести час. Вперше за довгі тижні вона щиро посміхалася. У мене просто лились сльози радості. Два місяці лікування не принесли такої користі, як ці три дні.

Цю особливу атмосферу важко передати словами. Це і розмірковування над тим, що зараз відбувається у світі та в моєму особистому житті, і нові знання, а також легкість, щирість і позитив. В цій подорожі кожен мав можливість мовби відновити та зцілити душу. Саме це відбулося зі мною та моєю донькою.

З великою подякою отцю Богдану Олексію Луці та його чарівній дружині пані Наталії!
(Г.К.)

«Я ВИЙШОВ У ДВІР І ПОБАЧИВ, ЩО ВСІ БУДИНКИ НАВКОЛО СПАЛЕНІ». ІСТОРІЯ ФОТОГРАФА З МАРІУПОЛЯ

26.05.2022 р.

2014 року про Маріуполь заговорили не тільки у всій Україні, а й далеко за її межами. Місто стало останнім форпостом на шляху російської армії, яка тоді вторглася на територію суверенної держави. 2014-го Маріуполь вдалося відстояти. І не в останню чергу завдяки самим містянам, які не боялися виходити на вулиці з українськими прапорами й відкрито демонструвати свою проукраїнську позицію, показуючи, що Маріуполь – це Україна. Вони активно допомагали українським військовим, копали окопи, самі брали зброю до рук і йшли воювати.

Можна з упевненістю сказати, що якби 2014 року Маріуполь опинився у складі так званої днр, то про жодний його розвиток не могло б бути й мови. У цьому легко переконатися, якщо поглянути на нинішній Донецьк – колись цей обласний центр процвітав і активно розвивався.

Але Маріуполю було відведено зовсім іншу роль. Він став своєрідною вітриною українського Донбасу та Приазов'я. На його прикладі Україна показала, що таке проукраїнський та європейський вектор розвитку. За останні роки Маріуполь дуже змінився: з провінційного містечка перетворився на сучасне місто з красивими відреставрованими будинками, площами, парками, фонтанами, IT-хабами, облаштованими пляжами. Тут проходили всеукраїнські та міжнародні музичні, театральні та книжкові фестивалі за участю величезної кількості учасників та гостей. Маріуполь набув популярності і серед туристів, у нього з'явився свій унікальний та відомий бренд.

Починаючи з 2014 року, я активно знімав усі найважливіші події, що відбувалися в Маріуполі, і намагався через фотографії показати, як місто боролось з «руським

міром», як зароджувався новий, сучасний Маріуполь. Тож з'явилися мої фотопроекти «Такі гарні люди» й «Таке гарне місто», героями яких стали наші містяни й сам Маріуполь. Мені подобалося вирушати пішки з фотоапаратом у мандри міськими вулицями. Я любив знімкувати наше Азовське море, маріупольців. Я любив Маріуполь таким, яким він був. І йому всміхалося велике й цікаве майбутнє. [...]

Євген Сосновський

Народився в Маріуполі 1964 року. Тут закінчив школу, навчався в інституті. У вільний час грав у одному з маріупольських аматорських театрів...

Джерело: «Нова Польща»
Повністю статтю читайте за [посиланням](#)

Маріуполь, 2018 р. Світлина: Євген Сосновський

«УКРАЇНСЬКІ ГЕРОЇ – ЦЕ ЛЮДИ ЛЮБОВІ», – ВЛАДИКА БОРИС ҐУДЗЯК

26.05.2022 р.

«Ненависть породжує злочинців. А любов породжує героїв. І наші герої – це люди любові. І українці в очах світу стають моральними лідерами», – таку думку в ефірі телеканалу [«Еспресо»](#) висловив архиєпископ-митрополит Філадельфійської Архиєпархії УГКЦ, президент Українського католицького університету владика Борис Ґудзяк.

Тези розмови:

- Велике лукавство цієї війни розкривається перед нашими очима, але також – і Божа дія. Мужність людей проявляється. Я телефоную кілька разів на день в Україну, говорю з єпископами в Харкові. Вони під обстрілами четвертий місяць, але зберігають рівновагу духу. Зідзвонююся зі студентами, з ректором УКУ о. Богданом Прахом, з рідними... І я вражений як українці тримаються. Вони вселяють в нас віру. Кажуть: «Тільки перемога»: або свобода або смерть. І мені такий радикалізм додає наснаги.

Харківщина, 26.05.2022 р. Звільнене село Руська Лозова
Світлина: jvmoorephoto; джерело: «Український контент»

- Це також змінює думки світу. Як керівник відділу зовнішніх зв'язків УГКЦ, моїм завданням є представляти питання України, українського народу, церковного життя у міжнародному контексті. І я бачу у Вашингтоні з тижня на тиждень, з місяця на місяць як змінюється ставлення: весь час зростає оцінка України, цієї гуманності, попри війну. У тих нетрях, підвалах «Азовсталі» вінчалися і робили обручки з дротів. Валерій та Андрій Карпиленки одружилися 5 травня. Пара була вінчана лише три дні, перед загибеллю молодого. Це є істинна. Це є правдиві, глибокі речі, які серед нас відбуваються.
- Я би дуже заохочував всіх українців дерзати, берегти своє серце від страху, ненависті і гніву. Перетворювати гнів і образу в мужність. Про це дуже гарно сказав наш Патріарх Блаженніший Святослав. Бо ненависть породжує злочинців. А любов породжує героїв. І наші герої – це люди любові. І українці в очах світу стають моральними лідерами.
- Багато людей у світі кажуть: «Ми би хотіли мати такого президента як Зеленський». Я намагаюся пояснювати, що Зеленського зробив український народ. Український народ його попровадив: ці люди на фронті, які віддають своє життя, ці волонтери, ця молодь, ця жінка, яка банкою помідорів збила ворожий дрон...
- У західній культурі є чим раз менша віра у вічність. Натомість є віра у смерть, за якою кінець. І тому збереження життя, здоров'я, шкіри без зморшок, продовження віку – це дуже важливо. А що по тому боці? Наша віра і українська культура, яка побудована на християнській вірі, надіється на вічність. Коли ми віримо у вічність, ми менше боїмося. А безстрашність – це початок вічності. І багато українців, свідомо чи несвідомо, почали жити вічно, бо перестали боятися. Їхня гідність сьогодні промовляє чи то до Парижу, чи до Нью-Йорку, чи до Ванкуверу.
- Сьогодні Україна дала нові сенси Європі. Вона об'єднала Європу, яка тріщала. Об'єднала Північноамериканський альянс. Україна допомагає вірити людям, які є в неможливих обставинах, що ми можемо бути людьми навіть у підвалах Маріуполя. Сьогодні Україна стала великим донором нових сенсів.

Одним з дуже негативних явищ у нашому християнському світі є те, що ми є поділені. Треба працювати над нашим об'єднанням. Може, як раз Господь через жертви цих героїв цінностей допоможе нам переступити через бар'єри, що поміж нами є.

- Поруч нас, серед нас, у нашій історії відбувається те, що зараз змінює цілий світ. Енергетика (використання вугілля, нафти, газу) буде інакшою після війни, екологічні процеси зрушаться з місця. Глобальна система безпеки змінюється. Питання забезпечення харчуванням буде мінятися, бо люди зрозуміють, що російська агресія призводить до голоду для десятків, сотні мільйонів людей. І цінності будуть налагоджуватись. Можливо, це не є найважливіше кілька разів на рік їхати на острови на відпочинок? Натомість можна послужити тому, хто поруч: як українці нині служать один одному, як поляки послужили українцям. Нині присутність українців по всьому світу заставляє людей багато чого переосмислити.

- Хочу побажати всім православним братам єдності, щоби була одна об'єднана Українська православна Церква. Це буде дуже важливим кроком до об'єднання християн в Україні. Ісус просив своїх учнів: «Щоб були всі одно: як Ти, Отче, в Мені, а Я у Тобі». Одним з дуже негативних явищ у нашому християнському світі є те, що ми є поділені. І треба працювати над нашим об'єднанням. Може, як раз Господь через жертви цих героїв цінностей допоможе нам переступити через бар'єри, що поміж нами є.

Коли ми віримо у вічність, ми менше боїмося.

А безстрашність – це початок вічності.

І багато українців, свідомо чи несвідомо,
почали жити вічно, бо перестали боятися.

- Зараз є дуже важливо, щоби була політична єдність. Не може бути цензури: має бути співпраця того, що ми засмакували. Ми побачили, що Україна може бути іншою. Наше церковне життя може бути іншим. Нам треба йти далі. Бо ми свідомі того, що в нас чимало негараздів. Ще є рефлексії корупції. І був би великий гріх, якби ми змарнували цю кризу і жертви. І повернутися до старого. Має настати великий прорив.
- Моя надія є на тих, які сьогодні на фронті. Я думаю, що зберігаючи гуманність, вони стануть важливими лідерами в нашому суспільстві. Моя надія на нове покоління, молодих людей. Україна змінює багато. Треба, аби сама Україна мінялася. Ми живемо у страшний час, але водночас це час надзвичайних можливостей, бо війна дуже прискорює історичні процеси. Процеси в Україні рухаються на моральному рівні у здоровому напрямку і ми маємо не дозволити, щоб травми, дії лукавих і лукавого звернули нас зі шляху очищення і духовного піднесення.
- **Хочу звернутися до всіх українців:** ви є Богом благословенні, ви маєте велику гідність! Наші Воїни, наші Герої, які загинули, перейшли до життя з Богом, бо вони віддали своє життя у найбільшій любові, у жертві до інших людей. Ми християни віримо, що Господь прагне, щоб ми з Ним були. І я вірю, що ті, які віддали свої життя за Україну, є сьогодні з Богом. Вічність починається, коли ми не боїмося.

Джерело: сайт УКУ

ГЛАВА УГКЦ У 95-Й ДЕНЬ ВІЙНИ: «УСІ ТІ, ЩО МОВЧАТЬ СЬОГОДНІ, СПІВДІЮТЬ У ЗЛОЧИНАХ РОСІЇ В УКРАЇНІ»

Блаженніший Святослав на подвір'ї храму Різдва Пресвятої Богородиці в Ірпені, 07.04.2022 р.
Світлина: УГКЦ /Олександр Савранський/

29.05.2022 р.

Ми бачимо, що сьогодні мовчанка може вбивати. Усі ті, що сьогодні мовчать і не мають відваги, щоб засудити російську агресію в Україні чи навіть щоб висловити свою позицію, – є співучасниками цього злочину. Про це сказав Отець і Глава Української Греко-Католицької Церкви Блаженніший Святослав у своєму щоденному воєнному зверненні на 95-ий день війни росії проти України.

Предстоятель відзначив, що Україна переживає вже 95-й день тяжкої, кривавої війни. І ми дякуємо Збройним силам України за те, що могли прожити минулий день і останню ніч та зустріти сонце цього недільного київського ранку. [...]

У цей день Блаженніший Святослав завершив роздуми над частиною нашого Катехизму, яка говорить про «чужі» гріхи. Останній вид гріха, у разі якого людина переймає на себе злочини ближнього, – на гріх мовчати.

«Людина думає, – переконує Предстоятель, – що коли вона не протистоятиме гріхові, не боротиметься з гріхом, а просто мовчатиме, то уникне відповідальності. Проте це не так. Коли ми мовчимо на гріх, він тільки збільшується. Коли ми мовчимо на гріх, то погоджуємося з ним. Є такий український вислів: мовчанка – ознака згоди. Коли ми мовчимо на гріх, то заохочуємо грішника продовжувати чинити злочини».

«Тому сьогодні вкотре запрошую усіх: *не мовчіть на гріх!* Бо коли ми демаскуємо гріх, виводимо його на світло, розкриваємо – він втрачає свою силу, занепадає, зникає, як зникає темрява, яку просвічує світло Божої правди», – вважає духовний лідер.

Сьогодні українці волають до сучасного людства, підкреслює Блаженніший Святослав, світового співтовариства, міжнародної церковної спільноти: *«Ми просимо всіх бути солідарними з нами, молитися за нас, підтримувати Україну, а також не мовчати на гріх!».*

Департамент інформації УГКЦ

«МИ ВІДЧУВАЄМО СЕБЕ ЄДИНИМИ ІЗ НАШИМИ НІМЕЦЬКИМИ БРАТАМИ І СЕСТРАМИ ТА ОДИН З ОДНИМ», – ВЛАДИКА БОГДАН ДЗЮРАХ

31.05.2022 р.

▲ Владика Богдан Дзюрах під час розмови з єпископом Георгом Батцінгом та владикою Степаном Сусом, Штутгарт, Католицькі дні
Світлина: AFP

Відкриті кордони та відкриті серця: екзарх для українців-католиків візантійського обряду у Німеччині та країнах Скандинавії владика Богдан Дзюрах був дуже вражений солідарністю та теплим прийомом німецького суспільства щодо людей з України. В інтерв'ю Радіо Ватикану він описує виклики, пов'язані з початком війни на його Батьківщині.

Апостольський екзарх, призначений Папою Франциском 18 лютого 2021 року, вперше цього року був учасником німецьких Католицьких днів, на яких також була приділена велика увага ситуації в його країні. Для нього, за словами українського ка-

толицького єпископа, його переїзд до Німеччини спочатку був великим випробуванням через нову культуру та нові завдання. Але після нападу Росії на Україну 24 лютого ці виклики швидко змінилися. Про це зазначає німецька редакція «VaticanNews».

«Вражає, наскільки відкрито та щедро люди тут, у Німеччині, ставляться до наших біженців. Це щось дуже особливе, і це дуже глибоко зворушує нас. Ми дуже вдячні за кожен знак солідарності від наших братів і сестер тут, у Німеччині».

«Але я радий, що ми відчували величезну готовність допомагати тут, у Німеччині, і що наші німецькі брати і сестри, усе німецьке суспільство підтримало і допомогло нам», – каже владика Богдан Дзюрах.

Дев'ять вантажівок допомоги лише за один день

Перші кілька днів і тижнів основна увага приділялася організації гуманітарної допомоги для України та її відправці в країну. Він був вражений тим, наскільки сильно і конструктивно відреагувало німецьке суспільство під час надання допомоги: «Тисячі людей зв'язалися з нашою парафією, вони вдень і вночі приносили з собою гуманітарну допомогу, продукти харчування та предмети гігієни, а також багато жертвували, щоб ми могли надіслати кілька вантажівок в Україну щодня протягом тижнів лише з нашої парафії. Наш рекорд – дев'ять вантажівок, які ми відправили в Україну за один день!».

Наразі лише на катедральній парафії в Мюнхені зареєстровано близько 1800 волонтерів. Владика Богдан Дзюрах із вдячністю зазначає, що більшість волонтерів – німці, які стоять поруч і допомагають.

«Це був перший виклик, пов'язаний із війною. Друге: очевидно, ми ставимо на перше місце молитву за мир і припинення війни. Бо всі ми розуміємо, що люди воюють, але мир приходить згори, від Бога. Тому ми всі – і я особисто – брали участь у багатьох заходах, богослужіннях, молитвах за мир в Україні не лише тут, у Мюнхені, а й у багатьох інших містах Німеччини».

Благодійні концерти українських співаків та музикантів також збирали щедрі пожертви на допомогу постраждалим від війни в Україні. Але й людям, які пройшли важкий шлях через кордон, є чим зайнятися, повідомляє єпископ: «Ми їх супроводжуємо, молимося за них, організуємо для них суботню школу, тощо. Тому ми просто відчуваємо себе єдиними як з нашими німецькими братами і сестрами, так і один з одним, щоб допомогти Україні, а також українцям, які сюди приїжджають».

29.05.2022 р. «Останні штрихи у цьогорічних Католицьких днях у Штутгарті. Перед Літургією передав на престольний хрест, який ми мали на нашій вчорашній Літургії, місцевому Єпископові владіці Геєбгардові на знак вдячності і духовного єднання. Після Літургії – зустріч з представниками рідної греко-католицької громади під проводом о. Романа Врущака, прощання з Сестрами Пресвятої Родина, які після служіння біженцям у Штутгарті повертаються до Львова».

Владика Богдан Дзюрах, з публікації у ФБ

Зараз надзвичайно важливо, щоб люди, які втекли з України, жили в безпеці, наголошує єпископ, відповідальний за віруючих у Німеччині та Скандинавії. І, на щастя, вони знаходять саме таку безпеку в Німеччині: «І це також допомагає їм знайти внутрішній спокій, хоча багато з них все ще думають про нашу рідну країну – Україну. По-друге, вони також дуже добре опікуються та підтримуються державою, а також церковними громадами. Вражає, наскільки відкрито та щедро люди тут, у Німеччині, ставляться до наших біженців. Це щось дуже особливе, і це дуже глибоко зворушує нас. Ми дуже вдячні за кожен знак солідарності від наших братів і сестер тут, у Німеччині».

Привітання, яке зворушує до сліз

Молода жінка розповіла йому, що лише два місяці тому приїхала сюди зі своєю десятирічною донькою, але завдяки швидкій і небюрократичній допомозі вона вже має повну медичну страховку, а також отримала квартиру. «І вона сказала, що одного дня після того, як вона переїхала в цю квартиру, у двері постукали. Саме сусіди принесли хліб-сіль, щоб по-українському привітати цю родину. Жінка сказала мені, що в цей момент вона могла лише плакати, бо це було так полюдськи, так глибоко, так мило...

І це не виняток. Навпаки, всі наші люди тут, у Німеччині, не тільки знаходять відкриті кордони, а й також відкриті двері і, перш за все, відкриті серця людей, які тут живуть. І ми раді, що принаймні таким чином ми можемо полегшити ці жахи та допомогти залікувати наші рани».

Україна як головна тема на Католицьких днях

Він був дуже вражений своїми першими Католицькими днями, сказав українець, маючи на увазі велику католицьку подію, яка завершилася в Штутгарті цими вихідними. Владика Богдан Дзюрах очолив молитву миру за Україну в п'ятницю разом із роттенбурзьким єпископом Гебгардом Фюрстом. За одностайною думкою багатьох учасників, це була одна з найголовніших подій Католицьких днів. У всякому разі, його громада дуже ретельно підготувалася до зустрічі, за словами єпископа: «Ми створили оргкомітет на рік, і ми дуже старанно працювали протягом року. Наша програма була дуже насиченою, ми знайшли тут співробітників та дописувачів, які показали свої таланти, але нам також вдалося залучити дуже талановитих людей з України, які приїхали сюди, щоб популяризувати Україну та українські справи на різних рівнях». [світлина 2]

З огляду на російську загарбницьку війну, Україна стала однією з головних тем Католицьких днів. Єпископ Богдан Дзюрах з гордістю повідомляє, що на Божественній Літургії в Штутгартському соборі майже не залишилося вільних місць. «Україна була присутня скрізь, тому що люди тут, у Німеччині, відчують вплив того, що відбувається на нашій Батьківщині, і хочуть по-різному показати нам свою солідарність, свою близькість та співчуття. [...] І було дуже вражаюче, наскільки глибоко люди переживають цю трагедію, яку зараз переживає наш народ в Україні».

Пресслужба Апостольського екзархату у Німеччині та Скандинавії

ВСЕ, ПРО ЩО ВІН ПРОСИВ, БУЛА МОЛИТВА...

01.06.2022 р.

Сьогодні ми із щемом і гіркотою у серці ділимося сумною новиною. Спільнота Бізнес-школи УКУ висловлює щирі співчуття з приводу відходу у засвіти Олега Воробйова.

30 травня Олег загинув у цій підлій війні від рук російського агресора, виборюючи нашу свободу. Він був учасником програми *Master of Science in Technology Management* Бізнес-школи УКУ, COO у The Spares Expert Ltd, засновником курсу психологічної допомоги для бійців антитерористичної операції «Щасливі разом».

Воюючи на фронті, Олег писав:

«Думаю ми проживаємо всі ці страждання і біль, щоб навчитися більшій емпатії, співчуттю і любові до ближніх і стати ближче до Бога. "Тіштеся з тими, хто тішиться, і плачте з отими, хто плаче!" (До Римлян 12:15). Сподіваюсь після цієї війни я і ми всі станемо більше відповідати цій цитаті».

«Війна забирає у нас найкращих. З Олегом ми познайомилися, коли він повернувся вперше з АТО. З того часу Олег був постійним і активним учасником нашої спільноти. Олег був прикладом для нас, як у любові до родини і України, які були у всіх його діях і словах, так і у вимогливості до себе та інших, в навчанні та бізнесі. Наша спільнота втратила відданого друга та підприємця, який міг би зробити величезний вклад у майбутнє наше та України», – зазначила Ярина Бойчук, CEO Бізнес-школи УКУ.

Ми пам'ятатимемо Олега як справжнього патріота, підприємця, люблячого батька. Спочивай з Богом, воїне! Ми продовжуватимемо молитися за тебе! Висловлюємо щирі співчуття дружині Ользі та усім рідним Олега. Вічна пам'ять!

Джерело: сайт *UCU Business School*

ВЛАДИКА БОГДАН ДЗЮРАХ: У МОЛИТВІ З ПАПОЮ, ЩОБ ПРИПИНИТИ ЦЕ ВБИВСТВО НЕВИННИХ

01.06.2022 р.

«Ми вдячні Святішому Отцю, який дозволяє нам по всьому світу ділитися цією мандрівкою до миру. Мир – це Божий дар, про який ми повинні благодіяти разом і завжди. А на шляху до миру молитва займає привілейоване місце». Таким чином владика Богдан Дзюрах, апостольський екзарх для українців католиків візантійського обряду у Німеччині та Скандинавії, коментує вчорашню молитовну ініціативу Папи Франциска.

31 травня 2022 року Папа Франциск очолив молитву на вервиці з базиліки Санта Марія Маджоре в Римі, разом із відеозв'язком з деякими святинями світу, в тому числі з святинями Зарваницької Матері Божої в Україні, собором Богоматері Спасіння в Іраку та собором Богоматері Миру в Сирії.

«Ми також вдячні Папі, – продовжує екзарх, – за те, що він звернув свій погляд на український народ, який більше трьох місяців стікає кров'ю під російською агресією, та за понад 8 років гібрид-

ної війни, яка розпочалася у 2014 році. Це ще раз показує батьківську турботу Святішого Отця за долю українського народу. Але ми, українці, також усвідомлюємо, що наш біль, на жаль, не є єдиним у світі, і Папа, маючи всесвітній погляд на Церкву та на світ, також хоче залучити всіх католиків до молитви за мир у різних частинах світу, щоб біль був припинений і Бог подав кожному народу, кожній нації полегшення і мир». Про це зазначає італійське інформаційне агентство «SIR».

Ця війна в Україні демонструє обличчя нескінченного звірства. Останнє зображення – трупи, звалені серед ящиків супермаркету в Сіверодонецьку. Чи буде кінець жаху?

Напевно, ці образи торкаються серця і пробуджують совість. Вони є доказом геноциду українського народу, який відкрито проводять Путін та його режим. Для цього ми ще раз просимо єдності та злагодженості від міжнародної спільноти. Ми звертаємось насамперед до тих, хто має відповідальність і силу відновити мир у світі, зробити адекватні та послідовні кроки, щоб зупинити цю бійню невинних. Не можна терпіти і бачити ці образи. Якщо ми залишаємося байдужими і не робимо все можливе, то ми стаємо співучасниками цих злочинів.

Як можна побудувати мир, якщо переговори не просунулися?

Діалог є найважливішим засобом відновлення миру. Але діалог – це «dia-logos», це означає, що обидві сторони мають бути готові до стосунків. Якщо один із двох не хоче миру, шлях неможливий. І, на жаль, кілька разів Путін і його режим показали, що хочуть не миру, а війни. Тоді треба шукати інші засоби, щоб зупинити цю війну, інакше диктатор не зупиниться. Проте не від нас, людей Церкви, залежить ініціатива в політичному полі та вказування шляхів вирішення. Тому що це відповідальність Глав держав. Що ми можемо робити, це молитися. Моліться за тих, у кого зачерствілі серця, щоб відкрити діалог заради миру, і моліться за тих, хто шукає всіх найвідповідніших засобів, щоб припинити цю різню та відновити справедливий мир на українській території.

Чому Марія, чому Вервиця?

Бо Марія – Цариця Миру. В об'явленнях у Фатімі Богородиця просила особливо молитися за навернення Росії, щоб вона не була джерелом страждань у світі. Мені здається, що досі ми не були достатньо рішучими прийняти послання Марії у Фатімі. Воно залишається актуальним. Давайте всі зробимо це духовне зусилля, щоб стати на коліна перед Богом, щоб благати Його Милосердя для всіх нас, для тих, хто чинить злочини, щоб зупинити свої руки і для тих, хто зазнає несправедливого насильства, щоб настали дні миру. Ми робимо це разом зі Святішим Отцем і з вірою в небесний захист у Божій Матері.

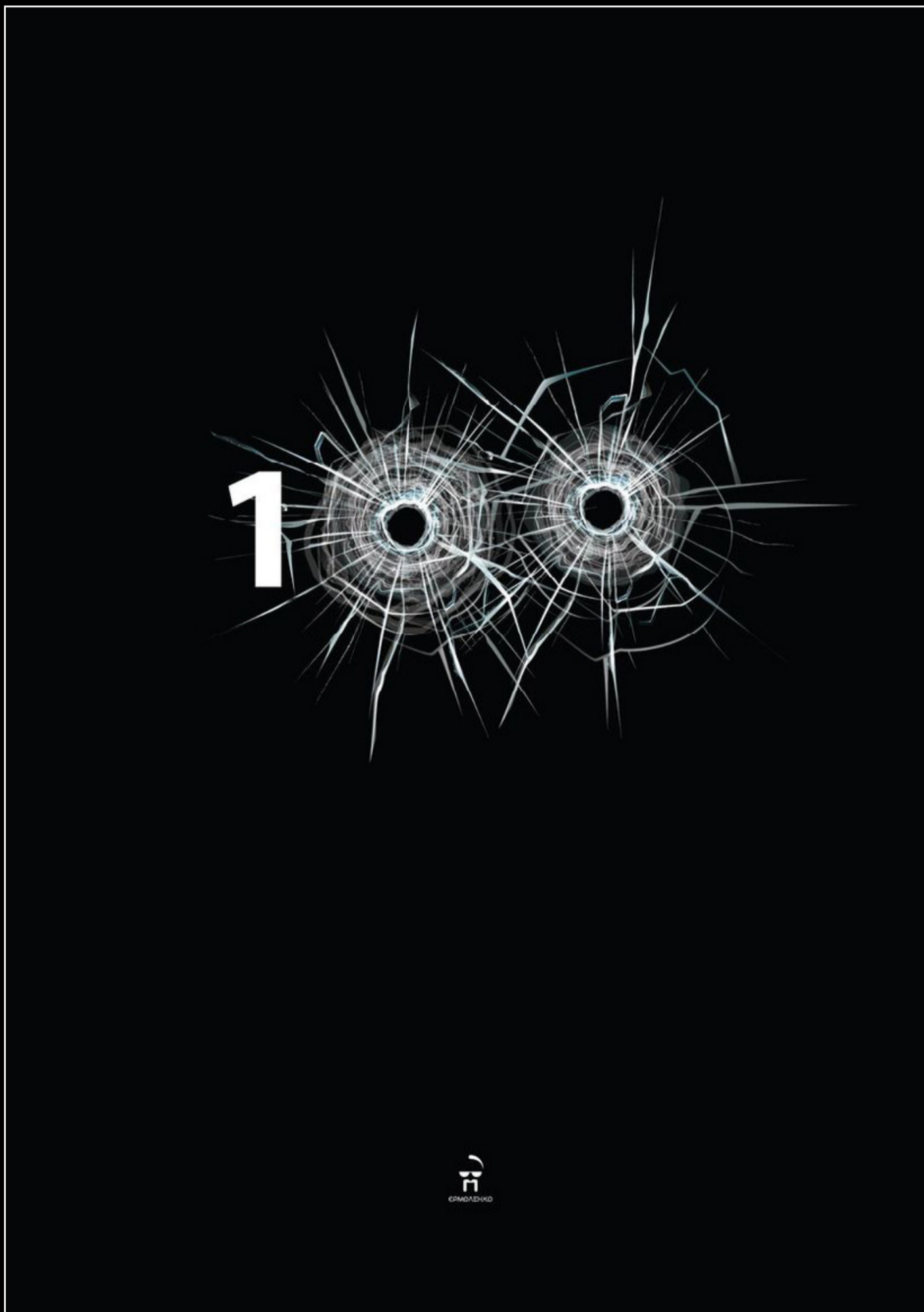
Пресслужба Апостольського екзархату у Німеччині та Скандинавії

100 ДНІВ НЕЗЛАМНОСТІ

03.06.2022 р.

Ми є! І це найважливіше. Бо значить – уже вистояли і ще зможемо. Це і багато і мало, ніби вічність і мов одна-єдина мить. Минуло, минули... Багато болю! Головне, щоб більше було надії. Уже змогли, а значить – зможемо іще. Крізь сутінки, крізь біль, крізь сумніви і втому. Головне не розгубитися у власних ілюзіях і страхах, а продовжувати вірити і любити, жити і боротися!!!

о. Андрій Зелінський, з ФБ; автор плакату: Андрій Єрмоленко

100 ДНІВ ЖОРСТОКОСТІ!

03.06.2022 р.

ДОРОГІ УКРАЇНЦІ,

100 днів жорстокості! 100 дні звірств! 100 днів насильства, з такою кількістю повідомлень про страти, примусових депортацій, зґвалтувань, фільтраційних таборів та руйнувань, що стає важко повністю зрозуміти масштаб різанини, яку здійснює Російська Федерація. І після 100 довгих днів досі немає краю тим жахам, які Росія навмисно чинить проти цивільного населення України.

Сьогодні Українці ведуть війну з нашим споконвічним, проклятим ворогом – московською ордою. З цими гопниками, з цими мародерами, які ніколи не ховають своїх загиблих, які ходять по дворах і мародерствують, які гвалтують наших жінок, наших підлітків. Сьогодні ми ведемо війну, можливо, найбільш жахливу з часів Другої Світової війни.

Росія – брудна з середини, брудний кожний її солдат. Ми маємо велике натхнення, тому що глибоко переконані, що ми боремося не тільки за Україну. Ми боремося за увесь цивілізований світ, який нас може чути і бачити.

Ми виграли першу фазу цієї війни, Путін – в поразці! Бліцкриг не вдався. Ми тримаємо сьогодні фронт, практично на лінії 3300 кілометрів. Це можливо найбільша лінія фронту з часів Другої Світової війни в Європі.

Важливо відзначити, що сьогодні українська нація стала одногосною! Ми ще ніколи не приходили так близько до національної консолідації, як прийшли сьогодні. І тому нам вдається робити чудеса, хоча безумовно, скоріше за все ми втратимо в цьому році половину національного валового продукту. На жаль, ми маємо 11 мільйонів переміщених осіб, з яких 5 мільйонів це переселенці, як правило, до Європи.

Ніхто не має сумнів, що перемога буде за нами, бо за нами стоїть весь світ! Перемога приведе до того, що Україна стане членом НАТО, Україна стане членом європейської сім'ї.

Ми винесемо уроки із цієї війни з московією і зрозуміємо, що московія, це не тільки проблема України!
Московія - це корінь лиха всього цивілізованого світу.

Сердечно вдячний Президенту Сполучених Штатів, великому другові нашої країни, який підписав історично важливий закон, щодо постачання озброєнь Україні по ленд-лізу. Тепер ми винесемо уроки із цієї війни з московією і зрозуміємо, що московія, це не тільки проблема України! Московія – це корінь лиха всього цивілізованого світу.

Нам потрібно бути солідарними. Переконали, що ми скличемо і створимо міжнародний трибунал і на тій знаменитій площі Маріуполя, перед театром, де білою фарбою і великими літерами написано було для орків – **«Не кидайте бомби», «Не цільте ракети»**, бо там діти. Така мораль для них не працює. Вони скинули найпотужнішу авіабомбу і там було знищено декілька сот українців. Вважаю, це найкраще місце для того, щоб там творити окремий міжнародний трибунал по Путіну і його приспінникам, а також багатьох його прислужниках, які організували це звірство.

Переконали, що світ прийде до багатьох відповідей на ті виклики, які 22 роки світ і зокрема Європа не зауважували. Це може бути великим ренесансом для цього світу, до його нової політики, для його безпекової політики, для місця росії в третьому світі і багато інших речей.

Але сьогодні нам потрібна повна перемога. Ми повинні очистити від російських орко-бомжів святу українську землю! І не тільки станом на 24 лютого 2022 року!!!

Будьмо разом, шановні українці, у цей, з однієї сторони важкий і складний час, але я хочу підкреслити, – надзвичайно величавий. Я переконали, що Україна, після нашої перемоги, буде невпізнанна! Невпізнанна і змінена в найкращу сторону.

Дорогі Українці, Слава кожному з Вас!

Слава Україні і смерть ворогам!

Віктор Ющенко, з персональної сторінки у ФБ

УСВІДОМЛЕННЯ УКРАЇНИ

Від «нації нізвідки» до «стрижня європейської безпеки»

Мої перші поїздки на Захід наприкінці 1980-х років (мірою поступу горбачовської перестройки) незмінно містили ложечку дьогтю у чималій діжці вабливого євроатлантичного меду. Проблеми виникали щоразу, коли чужинці ставили мені стандартне і загалом безневинне, на їхню думку, запитання: «Ти звідки?» Коротка відповідь «Юкрейн» мало кого з них задовольняла. «Вибачте», ввічливо реагували декотрі, – «Бахрейн?». Інші вигукували менш чемно: «Україна? А що це?».

Країна в самому центрі Європи (суто географічно) з населенням 50 мільйонів виглядала невидимою, фактично відсутньою. Ситуація почала змінюватися по trochu від 1991 року, коли величезний Радянський Союз, який зазвичай називали «Росією», розвалився, і на його руїнах постала ціла низка нових незалежних держав з невимовними назвами. Найзагадковішим для більшості іноземців було відокремлення однієї Росії від іншої – ельцинської від горбачовської. Поява незалежної України була далеко не головною подією. Міжнародну спільноту більше цікавив переділ радянської спадщини колишніми республіками, доля грізної ядерної зброї, розміщеної на їхніх територіях, різноманітні етнічні конфлікти та прикордонні суперечки, а також наслідки олігархічної приватизації.

Як вільні громадяни вільної держави, українці борються за свободу та гідність – речі, здається, цілком незбагненні для Путіна та його підданих.

Українці у тогочасних медіях поставали головню як ворохобники постсоветського спокою, творці зайвих проблем у звичному і зрозумілому для іноземців москвоцентричному просторі. Авторитетні західні видання повідомляли, що це «нація нізвідки» (nowhere nation), що межі України – «штучні» (ніби такими не є насправді абсолютна більшість кордонів), що країна поділена на «націоналістичний Захід та проросійський Схід» (так, ніби «проросійськість» автоматично розгрішує від «націоналізму»), що українська мова буцімто «відгалузилася від російської у XVI столітті», і що українці мають нахабство претендувати на Кримський півострів, який начебто був «споконвічно російським» (мовби й не існувало там корінних жителів зі своєю державою, аж до її загарбання росіянами наприкінці XVIII ст.). А найгірше – українці не хотіли просто так, за «спасибі», віддавати Росії успадковану від СРСР ядерну зброю. Стаття у пристойній американській газеті з цього приводу називалася «капосна Україна» (nasty Ukraine), в іншому авторитетному виданні країну описували як «небажану падчерку радянської перебудови», продукт «химерного мезальянсу комуністичної номенклатури з націоналістами», котрі, власне, й нав'язали довірливому населенню непотрібну йому незалежність.

Утім, до кінця 1994 року питання ядерного роззброєння України вдалося таки полагодити. На конференції ОБСЄ в Будапешті вперті українські «націоналісти»

погодилася передати сотні ракет і важких бомбардувальників Росії, яку Захід вважав у той час «дружньою» і «демократичною». У відповідь українці отримали гарантії безпеки від трьох найбільших ядерних держав – США, Великобританії та – не смійтеся тільки – від Росії. Вся трійка урочисто зобов'язалася «поважати незалежність та суверенітет України в межах наявних кордонів», «утримуватися від погроз силою або від її застосування проти України», а також не вдаватися до економічного тиску з метою вплинути на її політику. Усі підписанти задекларували готовність «консультуватися один з одним у разі виникнення питань стосовно цих зобов'язань».

Після цього ім'я України зникло з міжнародної сцени, щоби знову вплинути у 2000–2001 роках у зв'язку із касетним скандалом та ймовірною причетністю українського президента до вбивства журналіста Георгія Гонгадзе. Ця криза затягнулася до 2004 року і завершилася масовими протестами (так званою Помаранчевою революцією) у відповідь на спроби посадових осіб сфальшувати результати президентських виборів. Тоді закордонні медіа чи не вперше презентували українські події у позитивному ключі. Чимало заголовків звучали захоплено і водночас двозначно: «Становлення нації» (The Wall Street Journal), «Нація народилася» (The Financial Times), «Пробудження нації» (The Times), «Ми – народ» (The Independent) або «Українці: несподівана нація» (назва книги Е. Вілсона). Двозначність цих начебто приязних, а насправді «орієнталізаційних» заголовків полягала в тому, що українці зовсім не вважали себе «новонародженими», «пробудженими» чи «несподіваними». Принаймні – не більше, ніж мешканці тих чи тих екзотичних земель, «відкритих» начебто Куком або Колумбом.

28.02.2022 р. Харків, горить російська військова машина
Світлина: Андрій Марієнко /AP/; джерело: tn.com.ar

Києворуська спадщина

Український історичний наратив, визнаний у незалежній Україні канонічним, базується на фундаментальній десятитомній «Історії України-Русі» Михайла Гру-

шевського. Назва його зухвалої праці підкреслювала пряму спадкоємність сучасної йому України щодо середньовічної держави (й цивілізації) – Київської Русі. Той мінливий конгломерат східнослов'янських князівств, що постав у IX столітті на території теперішніх України, Білорусі, східної Польщі та західної Росії, досяг свого розквіту в XI–XII ст. і розпався внаслідок татаро-монгольської навали 1240 року. З народженням у XIX столітті українського та російського націоналізмів квазіімперська спадщина Київської Русі стала каменем спотикання в українсько-російських відносинах.

Основні суперечки розгорнулися довкола міфу про «Київську Русь», який виник на початку XVIII ст., коли Московське царство перетворилося на Російську імперію, приростивши собі східноукраїнські («лівобережні») землі і, що особливо важливо, прибравши нове ім'я, яке фонетично і символічно відсилало до середньовічної держави (Київської) Русі. Зв'язок між цими двома державами був таким же приблизним, як між Стародавнім Римом і новочасною Румунією, проте цей невибагливий семантичний трюк – ототожнення Русі та Росії – дозволив євразійській Московії привласнити відразу кілька століть киеворуської історії, легітимізувати свої претензії на більшу частину киеворуських, тобто українських і білоруських, земель, що належали на той час Речі Посполитій, а головне – делегітимізувати саме існування на тих землях українців та білорусів, зведених таким чином до статусу російських регіональних субетносів.

«Винайдення традицій» – типове явище в історії багатьох народів. Проте саме цей винахід – перейменування Московії у міфічну «Росію» і відтак ототожнення з Руссю – виявився особливо токсичним і фатально шкідливим як для підлеглих етносів, так і для панівного. На три століття він загальмував розвиток як українсько-білоруської, так і російської національних ідентичностей (в одному випадку – з донаціональної локальної, у другому – з наднаціональної імперської), однаково в обох випадках перешкоджаючи модернізації усіх трьох народів. Фак-

13.05.2022 р. Знищений російський танк на околиці Києва
Світлина: Еміліо Моренатті /AP/; джерело: *The Time*

тично всю історію російсько-українських відносин від того часу можна охарактеризувати як історію колонізації, гноблення та кооптації з одного боку – та історію опору й колаборації з іншого.

Токсичні чари «імперського знання»

Нав'язливе заперечення Путіним існування України та геноцидні спроби знищити українців як націю виростають, хоч як це парадоксально, з того самого псевдоінтелектуального коріння, з того ж «імперського знання», яке формує західний орієнталістський погляд на Україну як на «недонацію», як «сусіда» Європи, але не її частини, як такого собі російського «заднього двору», що не має власної політичної суб'єктності, а отже належить по праву до російської «сфери впливу». Ева Томпсон (услід за Едвардом Саїдом) влучно окреслила це «імперське знання» як систему наративів, спрямованих на замовчування, поневолення та провінціалізацію підлеглих націй. Монополізуючи право говорити і діяти від їхнього імені, імперія робить їх безгласними і майже невидимими для решти світу.

«Імперське знання», яке протягом століть виробляли й поширювали потужні імперські інститути, справило сильний вплив на західні медіа, наукові кола, масову культуру та загальноприйняті погляди. Його не лише прийняли, а й зробили нормою; міжнародна громадськість за звичкою налаштована слухати не маргінальні голоси другорядних, підлеглих народів, а імперські послання панівних, «першорядних» – як безумовно важливі й апіорі авторитетні. На практиці це означає, що хоч би яку брехню промовляли Путін або Лавров, міжнародні медіа автоматично поширюватимуть її по цілому світу, спонукаючи всіх сприймати її й обговорювати всерйоз замість того, щоб відразу ж назвати хуцпу – хуцпою, а брехунів – брехунами. Кількість витворює певну якість; сила голосу якщо й не робить брехню переконливішою, то робить правду нечутною, маргінальною. Хоч би що говорили українські політики й експерти, їхні голоси просто фізично губляться на тлі потужного «імперського знання», що еманує з Москви. У найкращому разі їхні слова доточують до основних повідомлень як таку собі «альтернативну точку зору», що не спростовує брехні, а лише її збалансовує, натякаючи, що правда – десь посередині.

Російські стратеги не беруть до уваги той факт,
що абсолютна більшість російськомовних українців
і переважна більшість етнічних росіян в Україні
є патріотами своєї країни, а не Росії.

Інша проблема, яка ускладнює деконструкцію «імперського знання», – це загальне невігластво Заходу щодо «Сходу», зокрема й щодо України, її мовних, етнокультурних та інших особливостей. Зазвичай опис країни зводиться до заїждженого шаблону: кожна держава, а надто новопостала, намагається «націоналізувати» своїх підлеглих, зокрема асимілювати меншини, нав'язати їм панівну мову й культуру (якою апіорі вважається мова й культура титульної більшості), всіляко їх при тому пригнічуючи й маргіналізуючи. У даному випадку повністю ігнорується факт, що Україна є постколоніальною країною, де «панівною» мовою та культурою були (і певною мірою залишаються) мова й культура імперської меншини, тимчасом як титульна більшість була (і до певної міри залишається) соціально та культурно маргіналізованою частиною населення. Ще більше ігнорується той принциповий факт, що незалежна Україна виникла

не внаслідок національно-визвольної боротьби та радикального політичного перевороту, а внаслідок своєрідного мезальянсу між старою, абсолютно русифікованою комуністичною елітою та новонародженим громадянським суспільством на чолі з українською національно-демократичною інтелігенцією.

Результатом цього контракту став узгоджений транзит, дуже повільний, заплутаний, але відносно плавний. З одного боку, старий режим значною мірою зберігав свою політичну й економічну владу, а з іншого – робив молодшим партнерам із неформальної коаліції важливі поступки у сфері політичних та громадянських свобод, а також у сфері культури й освіти, допускаючи їхню м'яку «українізацію». Проте й через тридцять років після здобуття незалежності українофони (хоч би що не означав цей термін у переважно двомовній країні) залишаються, як і раніше, сильно недопредставленими у вищих ешелонах державного управління, серед вищих військових та поліційних чинів, у вищих судових органах, і практично взагалі відсутні у великому бізнесі. Досить згадати, що жоден з «олігархів» не користується українською мовою як основною (якщо взагалі коли-небудь користується). Із-поміж шести українських президентів (1991–2022) лише Віктор Ющенко послуговувався у приватній сфері українською (та й те, як кажуть жартівники, вимушено, бо його друга дружина, американка українського походження, не знала російської). Те саме можна сказати й про величезну більшість української пострадянської еліти, переважно російськомовної. Можна лише гадати, кого і від кого зібрався «звільняти» і «захищати» Владімір Путін у країні, яка від самого початку була заснована й очолювана російськомовними елітами, і в якій міфічні «нацисти» й «бандерівці» послуговуються російською іноді краще й охочіше, як українською, особливо коли йдеться про військову, успадковану ще від советів, термінологію та могутній, успадкований від імперії, російський мат.

Україна – значною мірою двомовна країна, у якій більшість жителів добре во-

Фотограф Ассошіейтед прес Євгеній Малолетка показує на дим, який піднявся після авіаудару на пологовий будинок, Маріуполь, 09.03.2022 р.
Світлина: Мстислав Чернов /AP/; джерело: voanews.com

лодіють як українською, так і російською мовами, нерідко переходячи з однієї на іншу, залежно від обставин. Російські стратеги не беруть до уваги (або свідомо ігнорують) той факт, що абсолютна більшість російськомовних українців і переважна більшість етнічних росіян в Україні є патріотами своєї країни, а не Росії – так само, як ірландці або американці, що розмовляють англійською, залишаються патріотами своїх країн, а не Англії. Громадяни України можуть сперечатися, навіть сваритися між собою з різних питань, але це суто сімейні незгоди, до яких чужинцям немає діла. А якщо є? І якщо ця чужинська «цікавість» надмірна, то українці беруться за зброю, щоб захистити свою країну – свою політичну націю. Бо для них політична нація визначається не мовою чи етнічним походженням, не спільною історією чи релігією (котрі їх насправді можуть і розділяти), а спільними цінностями і спільним майбутнім, яке бачиться їм «європейським».

Біженка з манікюром у кольорах українського прапора тримає валізу, чекаючи на залізничній станції у Перемишлі, на південному сході Польщі, 12.03.2022 р.
Світлина: Daniel Cole /AP/

Всупереч кремлівській новомові

Схоже, що Путін та його соратники стали жертвами власної пропаганди. Протягом багатьох років вони просували ідею України як «штучної» держави, яка серйозно розколота і перебуває на межі розпаду. Протягом багатьох років вони промивали мізки своїм громадянам і довірливим іноземцям за допомогою історичних інвектив проти київської «фашистської хунти», яка нібито переслідує етнічних росіян і забороняє російську мову. До лютого 2022 року, після восьми років *de facto* війни, їхні підставові уявлення про Україну залишилися тими самими, що й у 2014-му. По суті, вони не надто змінилися від XIX століття: українці у цій світоглядній системі – це росіяни («один народ» у термінах Путіна), які прагнуть об'єднатися зі своїми московськими побратимами, проте націоналісти (неонацисти, вони ж «бандерівці») утримують їх у заручниках, перешкоджаючи омріяному поверненню в «руській мір».

За ці ілюзії росіянам довелося заплатити катастрофічною поразкою під Києвом (втім, для мільйонів українців ціна російської міфотворчості виявилася набагато вищою). Поки що ця російська поразка – надто часткова і недостатня, щоби змусити їх радикально переосмислити свою політику, свої цінності і свою токсичну імперську ідентичність, – приблизно як це зробили німці після Другої світової війни. У Кремлі піддали ревізії поки що лише уявлення про нібито приязну українську більшість, котра прагне возз'єднатися з матінкою-Росією. Ця теза з тріском провалилася на тлі масової громадянської мобілізації в усіх українських регіонах та завзятого опору окупантам замість теплих вітань.

Український військовий стоїть в танку на тлі прапору своєї країни, на околиці Києва, Україна, 02.04.2022 р.
Світлина: Вадим Гирда /AP/; джерело: military.com

Кремль відмовився від поняття «хорошої» й начебто «прихильної» до Росії української більшості, поневоленої нацистською меншістю, визнавши натомість, що «значна частина народу – найімовірніше, його більшість – опанована і втягнута нацистським режимом у свою політику. Тобто гіпотеза «народ хороший – влада погана» не працює. Визнання цього факту, – як пояснив один із путінських ідеологів, – є основою політики денацифікації, всіх її заходів». Сюди входить, з одного боку, фізичне винищення всіх, хто взявся за зброю, а також вищого керівництва та активістів – «активних нацистів, які мають бути приблизно та показово покарані» (у російських ЗМІ жваво обговорюється ідея публічно вішати гаданих «нацистських злочинців»). З іншого боку, каральні «заходи» у вигляді «неминучих знегод» мають бути накладені на більшість населення, «винне у пособництві нацизму». Програма передбачає «перевиховання, яке досягаєть-

ся ідеологічними репресіями (придушенням) нацистських настанов та жорсткою цензурою: не лише у політичній сфері, а й обов'язково у сфері культури та освіти».

Орвелівська термінологія, якою користується Кремль, може ввести в оману аудиторію всередині країни, але навряд чи змусить зовнішніх спостерігачів повірити в українських «нацистів» – у країні з функціональною багатопартійною демократією, поліетнічним громадянським суспільством і, зрештою, з президентом-євреєм, обраним із великою перевагою на вільних і справедливих виборах. Путінська збочена термінологія означає насправді, що кожен українець, який відмовляється бути «одним народом» із росіянами, є нацистом і мусить бути знищений або ж «перевихований за допомогою ідеологічних репресій та суворої цензури» в умовах «неминучих знегод». Це робить усі благі побажання західних миротворців щодо «діалогу», «компромісу» та можливих поступок Москві – чи то у вигляді заповітного «нейтралітету» для України, чи територіальних жертв – такими ж марними, якими вони були від самого початку, перш ніж це зробилося цілком очевидним.

Українці розуміють одну дуже важливу річ, якої на Заході й досі багато хто не може або й не хоче збагнути: для путінської Росії неприйнятним є саме існування незалежної, демократичної та європейської України. Україна для них – неодмінна частина, стрижневий елемент їхньої (все ще неповної, як їм здається) імперської ідентичності. Це звучить ірраціонально для звиклих до формальної логіки і чітких правил західних громадян. Проте ненависть Гітлера до євреїв теж була ірраціональною, але навряд чи будь-які поступки могли утримати його від «остаточного вирішення єврейського питання». В українців немає іншого вибору, крім як боротися (хоч із західною підтримкою, хоч без). Тому що йдеться не про території і кордони, не про «нейтралітет» і відмову від членства в НАТО – йдеться про виживання. Як вільні громадяни вільної держави, українці борються за свободу та гідність – речі, здається, цілком незбагненні для Путіна та його підданих.

Микола Рябчук, «Збруч»

19.06.2022 р. Три тисячі днів війни
Світлина: Дмитро Муравський

СЛЪЗИ МОЇ ЗБЕРИ У ТВІЙ БУРДЮК...

Мої скитання тобі відомі, сльози мої збери в бурдюк твій: чи ж не записані вони у твоїй книзі? Тоді вороги мої назад відступлять, як тільки я візву до тебе. Знаю напевне, що Бог зо мною. У Бозі я слово прославляю, в Господі прославлю слово. На Бога уповаю не боюся; що ж може заподіяти мені людина? Обітниці, що зробив я тобі, тяжать на мені, віддам тобі похвальну жертву. Бо спас еси життя моє від смерти, та й ноги мої, щоб я не спотикнувся, щоб перед Богом міг ходити у світлі живих.

(Псалом 56, фрагмент)

Продовження, на жаль, буде...

Автор: Александер Малаховський

ХРИСТИЯНСЬКИЙ ГОЛОС

CHRISTLICHE STIMME
Ukrainische Kirchenzeitung
Schönbergstrasse 9
D-81679 München
Inhaber, Herausgeber und Verleger: Apostolische
Exarchie für katholische Ukrainer in Deutschland und
Skandinavien
D-81629 Postfach 86 02 69

Погляди авторів не завжди відповідають поглядам
редакції. Редакція в потребі скорочує і мовно
виправляє надіслані статті.
Газета виходить двічі на місяць.
Chefredakteur: Roman Kryk
Stellvertretender Redakteur: Bohdan Pidlisetsky

Telefon: +49 (0) 89 997 28 38 11
Telefax: +49 (0) 89 997 28 38 4
christl.stimme@ukrainische-kirche.de;
ukrainische-kirche@t-online.de;
www.ukrainische-kirche.de

Річну передплату (Unkostenbeitrag)
46,- Euro переказати на conto:
Apostolische Exarchie
LIGA-Bank München
Konto-Nr.: 40 21 03 257
BLZ 750 903 00
IBAN: DE 64 7509 0300 0402 1032 57
BIC: GENODEF 1 M 0 5